

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αριθ. 5.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (συνέχεια), μετάφρασις I. I. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετά εικόνας, συνέχεια), μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμα, (συνέχεια), μετάφρασις Δμλ. — Ο ΚΛΕΠΤΗΣ, υπό Γ. Δ. Ξεραπούλου — ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ, διήγημα Αίμ. Σουβέστρ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Έν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῶ εξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ί. Ίσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

ΙΖ'

Ότε συνήλθα εις τόν ἑαυτόν μου, εὐρέθην μόνη με τόν Λεώνην. Εἶδα ὅτι ἐκοιτώμην εις ἓνα σοφᾶν, αὐτός δὲ με παρετήρει με ἀγάπην καὶ ἀνησυχίαν.

— Φῶς μου, με εἶπεν ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἀνέλαβα τὰς αἰσθήσεις, τί ἔχεις ; Διατί νὰ σ' εὐρω εις τοιαύτην φρικώδη κατάστασιν ; Πού μου πονεῖς ; ποίαν νέαν λύπην ἔλαβες ;

— Κἀμμίαν, ἀπήντησα. Καὶ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τίποτε δὲν ἐνθυμούμην.

— Δὲν με λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Ίουλίττα κἀποιοὺς ἀναμφιβόλως σὲ ἐλύπησε. Ἡ ὑπηρετρία ἣτις ἦτο πλησίον σου ὅταν ἦλθα, με εἶπεν ὅτι σήμερον τὸ πρῶτὸ ἦλθεν ἓνας ἀνθρωπος καὶ σὲ ἐπεσκέφθη, ὅτι ἔμεινε μαζῆ σου ὦραν πολλήν, καὶ ὅτι ἐξερχόμενος παρήγγειλε νὰ λάβουν φροντίδα περὶ σοῦ, ἐπειδὴ ἔπασχε. Ποῖος ἦτον, Ίουλίττα, αὐτός ὁ ἀνθρωπος ;

Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου εἶχα ψευσθῆ δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀποκριθῶ. Δὲν ἤθελα νὰ ὀνομάσω τὸν Ἐρριέτην. Ὁ Λεώνης συνωφροῦθη.

— Ἐχεις καὶ μυστικά ! εἶπε μυστικόν μεταξὺ μας ! ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα. Ἄλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις ἐδῶ κἀνένα . . . Μήπως ; . . . Ἄν τῶνόν ἦτον ἐκεῖνος, δὲν θὰ εἶχαν αἱ φλέβες τοῦ αἵμα ἀρκετόν ὥστε νὰ ἐκπλήτουν τὴν αὐθαδειάν του . . . Εἰπέ με, Ίουλίττα, τὴν ἀλήθειαν, μήπως ἦλθε καὶ σὲ ἐπεσκέφθη ὁ Χιάλμης ; μήπως καὶ πάλιν σὲ καταδιώκει με τὰς χαμερπεῖς τοῦ προτάσεις καὶ με τὰς συκοφαντίας τοῦ κατ' ἐμοῦ ;

— Ὁ Χιάλμης ! εἶπα καὶ εἶναι ὁ Χιάλμης εις τὰ Μεδιόλανα ;

Ἐκ τῆς φρίκης τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ζωγραφημένην, ἐνόησεν ἐξάπαντος ὁ Λεώνης ὅτι ἠγνόουν τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀντικώμητος.

— Λοιπόν, ἂν δὲν ἦτον ἐκεῖνος, εἶπε

καθ' ἑαυτόν, τίς εἰμπορεῖ νὰ ἦναι αὐτός ὁ κύριος, ὅστις ἐρχεται καὶ μένει κλειστός με τὴν γυναϊκά μου τρεῖς ὥρας, καὶ ἔπειτα τὴν ἀφίνει λιπόθυμον καὶ ἀναχωρεῖ ; Ὁ μαρκήσιος ἦτο μαζῆ μου ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Θεέ μου, Θεέ μου ! ἀνέκραξα ὄλοι οἱ ἐξώλεις σύντροφοί σου εὐρίσκονται λοιπὸν ἐδῶ ! Ἄς μὴ μάθουν, δι' ἀγάπην Θεοῦ, ποῦ διακίμνω, ὥστε νὰ μὴ τοὺς βλέπω τούλαχιστον.

— Ἄλλὰ τίς λοιπὸν εἶναι αὐτός ὁ με τὸν ὁποῖον συναντᾶσαι καὶ δὲν τὸν κλείεις τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου ; εἶπεν ὁ Λεώνης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὠχρὸς καὶ σύννους. Θέλω, ἀπαιτῶ, Ίουλίττα, νὰ με ἀποκριθῆς : ἀκούεις τί σὲ λέγω ;

Εἶδα ὅτι ἀπέβαινε δεινὴ ἡ θέσις μου. Συνῆψα τὰς χεῖράς μου τρέμουσα καὶ ἐπεκαλέσθη τὸν Ὑψιστον ἐν σιωπῇ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, εἶπεν ὁ Λεώνης. Ταλαίπωρος γυνή ! δὲν εἶσαι διόλου ἀγχίνους, Ίουλίττα, ἔχεις ἐραστήν ! Δὲν ἔχεις ἄδικον, ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἔχω ἐρωμένην. Εἶμαι ὄντως μωρὸς ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὑποφέρω, ἐνῶ σὺ ἀνέχεσαι αὐτὸ τοῦτο ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν γενναϊότητα. Σὲ ἀφίνω ὑγείαν.

Ἐλαβε τὸν πιλόν του, ἐφόρσε τὰ χειρόκτιά του με ψυχρότητα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ συγκίνησιν, ἐξήγαγε τὸ βαλάντιόν του, τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τῆς ἐστίας, καὶ χωρὶς νὰ με ἀποτεινῆ ἄλλην λέξιν, οὔτε νὰ ρίψῃ πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα, ἐξῆλθε. Τὸν ἤκουσα ἀπομακρυνόμενον με τακτικὸν βῆμα καὶ καταβαίνοντα βραδέως τὴν κλίμακα.

Ἡ ἐκπληξὶς ἡ μᾶλλον ἡ κατάπληξις καὶ ὁ φόβος μου εἶχαν παγώσει τὸ αἷμα. Εἶδα ὅτι με ἤρχετο παραφροσύνη ἔδρακα τὸ μανδύλλι μου εἰς τὸ στόμα ὅπως πνιζὼ τὰς κραυγὰς μου, ἔπειτα δὲ δακμασθεῖσα ἀπὸ κόπον ἔπεσα πάλιν εἰς ἡλιθιότητα.

Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτός, ἀκούω ταρχὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ βλέπω, χωρὶς νὰ νοῶ τί ἔβλεπα, τὸν Λεώνην νὰ περιπατῆ ἀνήσυχος, καὶ τὸν μαρκήσιον νὰ καθῆται πλησίον τῆς τραπέζης καὶ νὰ κενῶνῃ μίαν φιαλὴν ῥακῆς. Μένω ἀκίνητος, οὔτε διεννηθὴν νὰ προσέξω καὶ νὰ μάθω τί ἔκα-

μναν ἐκεῖ οἱ δύο ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ λόγοι των, πλήττοντες τὰς ἀκοάς μου, εἰσεχώρησαν μέχρι τῆς διανοίας μου καὶ ἔλαβαν ἔννοιαν.

— Σὲ λέγω ὅτι τὸν εἶδα καὶ ὅτι περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος. Αὐτός εἶν' ἐδῶ.

— Τὸ σκυλί τὸ ἀφωρισμένο ! ἀπήντησεν ὁ Λεώνης κρούσας τὸν πόδα του κατὰ γῆς ἥ ἀνοιξὴ ἡ γῆ καὶ θὰ τὸν καταπιῆ.

— Αὐτός σου ὁ λόγος εἶν' ἓνας λόγος σωστός ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.

— Νὰ ἐρχεται μέχρι τοῦ θαλάμου μου καὶ νὰ βρασανίξῃ αὐτὴν τὴν ταλαίπωρον γυναϊκά !

— Ἄλλ' εἶσαι βέβαιος, Λεώνη, ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν τὸν δέχεται εὐχαρίστως ;

— Σιωπά, ἐχίδνα ! Θέλεις τώρα νὰ με βάλῃς εἰς ὑποψίαν καὶ περὶ αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης. Ἄλλο δὲν τὴν ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον, εἰμὴ ἡ ὑπόληψίς μου.

— Καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ κυρίου Ἐρριέτου, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Λεώνης συνέσφιγγε τοὺς γρόνθους τῶν χειρῶν του.

— Θὰ τὴν ἀπαλλάξωμεν ἀπ' αὐτόν τὸν ἔρωτα, ἀνέκραξε, καὶ θὰ ἰατρεύσωμεν τὸν καλόν σου τὸν Ὀλλανδόν.

— Ἄλλὰ πρόσεξε, Λεώνη, μὴ κάμῃς κἀμμίαν ἀνοησίαν !

— Ναί, καὶ σὺ ὅμως, κύρ Λωρένσε, πρόσεξε, μὴ κάμῃς κἀνὲν κακούργημα.

— Κακούργημα τὸ λέγεις αὐτό ; Πολὺ διαφέρουν αἱ ιδέαι μας. Σὺ χειραγωγεῖς ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ εἰς τὸν τάφον τὴν Ζαγγαρόλην, ὅπως κληρονομήσῃς τὰ ὑπάρχοντά της, καὶ ἔπειτα σὲ φαίνεται κακὸν τὸ νὰ σταῶσω κατὰ γῆς ἓνα ἐχθρόν, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς παρακαλεῖ διὰ παντός τὴν ἰδικὴν μας ! Ἀπλούστερον σὲ φαίνεται τὸ νὰ ἐπισπεύδῃς διὰ τοῦ γενναίου σου πάθους τὸ τέρμα τῶν πόνων τῆς πεφιλημένης σου φθισικῆς . . .

— Πάχαινε ἑστὸν διάβολο ! Ἀφοῦ αὐτὴ ἐπιθυμεῖ ὅσον τάχιστα νὰ ζῆσῃ καὶ ὅσον τάχιστα ἄς ἀπαθάνῃ, θέλεις ἐγὼ νὰ τὴν ἐμποδίσω ;

— Ὡ φρίκη ! ἐπιθύρισα ἀκουσίως, καὶ πάλιν ἔπεσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μου.

— Θαρρῶ νὰ ὀμίλησεν ἡ γυναῖκά σου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Παραλαλεῖ εἰς τὸν ὕπνον της, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης· ἔχει πυρετόν.

— Καὶ εἰσαιβέβαιος ὅτι δὲν μὰς ἀκούεις;

— Ἐπρεπε, πρῶτον, νὰ ἔχη δύναμιν ὥστε ν' ἀκούσῃ. Πάσχει πολὺ ἡ πτωχὴ Ἰουλίττα! Δὲν τὸ λέγει, δὲν παραπονείται, ἀλλὰ πάσχει καθ' ἑαυτὴν. Δὲν ἔχει εἰκοσιθεραπείνας νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, οὔτε ἕνα σωρὸν αὐλικῶν τριγύρω της νὰ τὴν κολακεύουν, ἀλλ' αὐτὴ ἀποθνήσκει ὁσῶς καὶ παναμώμως, ὡς θῦμα ἐξιλαστήριον ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ οἰκτροῦ.

Καὶ ὁ Λεώνης καθήσας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Νά, ποίαν ἐνέργειαν ἔχει ἡ βράχη, εἶπεν ἡσυχῶς ὁ μαρκήσιος, φέρων τὸ ποτήρι εἰς τὰ χεῖλη του· ἐγὼ καλὰ σὲ τὸ προεῖπα, σὲ κτυπᾷ πάντοτε εἰς τὰ νεῦρα αὐτὸ τὸ ποτόν.

— Ἄφες με καὶ σὺ, μοχθηρὸν κτῆνος! ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης ἀπωθήσας τὴν τράπεζαν, ἥτις παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μαρκησιῦ· ἄφες με νὰ κλαύσω. Σὺ ἀγνοεῖς τί ἐστὶ τὴ φύσις τοῦ συνειδότης· ἰδέαν δὲν ἔχεις ἔρωσ τί ἐστὶ !

— Ἐρως ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος παρῶδων τὸν Λεώνην μὲ τόνον θεατρικόν· ἔρωσ ! τὴ φύσις τοῦ συνειδότης ! ἰδοὺ λέξεις ἡχηρόταται καὶ δραματικώταται. Πότε θὰ στείλῃς τὴν Ἰουλίτταν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ; Τοῦτο νὰ μὲ εἰπῆς.

— Ἀθλίε, ἔχεις δίκαιον, τὸν ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης σκυθρωπὸς καὶ ἀπεγνωσμένος· προτιμῶ οὕτω πως νὰ μὲ ὀμιλῆς. Αὐτὸ μὲ πρέπει· δι' ὅλα εἶμαι ἱκανός. Ναί, πότε θὰ τὴν στείλω εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἦτο τόσον ὠραία ! μία νέα ἀνθηροτάτη ! Ἐρχομαι ἐγὼ, καὶ ἰδοὺ ποῦ τὴν φέρω ! Ἄ ! τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου μ' ἔρχεται νὰ ξεριζώσω !

— Ἐλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μετὰ μικρὰν σιωπὴν· ἄρκετόν αἰσθημα εἰδείξες σήμερον. Νὰ παρ' ἡ εὐχὴ ! πολὺ διήρκεσεν ἡ κρίσις. . . Τώρα ἄς ὀμιλήσωμεν καὶ σπουδαίως. Μὲ τὰ σωστά σου θέλεις νὰ μονομαχήσῃς μὲ τὸν Ἐρριέτην ;

— Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης. Καὶ σὺ δὲν λέγεις μὲ τὰ σωστά σου νὰ τὸν δολοφονήσῃς ;

— Διαφέρει τοῦτο.

— Εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτό, ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὴν χρῆσιν κένενος ὄπλου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι εἰς ὅλα δοκιμώτατος.

— Ἐκτός εἰς τὸ μαχαίρι, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἡ καὶ εἰς τὸ πιστόλι ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ἀγκαλά, σὺ μόνον τὰς γυναῖκας σκοτώνεις.

— Τοῦλάχιστον αὐτὸν τὸν ἕνα ἄνδρα θὰ τὸν χανδακώσω, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης.

— Καὶ φρονεῖς ὅτι θὰ στέρεξῃ νὰ κτυπηθῇ μαζὶ σου ;

— Θὰ δεχθῇ· εἶναι ἄνδρετος.

— Ἄλλὰ δὲν εἶναι καὶ τρελός. Πρῶτον κίνημα τὸ ὅποιον θὰ κάμῃ ἔξυρεις ποῖον θὰ ἦναι ; θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν νὰ μὰς συλλαβῇ ὡς δύο κλέπτας.

— Πρὸ τούτου δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν μονο-

μαχίαν. Καὶ ἄκοντα θὰ τὸν ἐξαναγκάσω· θὰ τὸν ραπίσω ἐν πλήρει θεάτρῳ.

— Θὰ σὲ ραπίσῃ τότε καὶ αὐτὸς ἀποκαλῶν σε ἄτιμον, τυχοδιώκτην, λαθροπαίκτην, καὶ τὰ λοιπὰ.

— Πρέπει νὰ τ' ἀποδείξῃ. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ἄγνωστος, ἐνῶ ἡμεῖς διαλάμπομεν. Θὰ τὸν παραστήσω ὡς δαιμονισμένον, ὡς ὄνειροπόλον, καὶ ἀφοῦ τὸν θανατώσω, ὅλοι θὰ εἰποῦν ὅτι εἶχα δίκαιον.

— Εἶσαι τρελός, φίλτατέ μοι, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· ὁ Ἐρριέτης εἶναι συστημένος εἰς τοὺς πλουσιωτάτους τῶν ἐμπορῶν τῆς Ἰταλίας. Ὁ οἶκός του εἶναι γνωστότατος καὶ χαίρει καλλίστην φήμην μετὰ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Θὰ ἔχη δὲ καὶ αὐτὸς ἀναμφιβόλως φίλους εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, ἡ τοῦλάχιστον γνωριμίας εἰς τὰς ὁποίας ἡ μαρτυρία του θὰ ἔχη βαρύτητα. Ὑπόθετες ὅτι αὐριον βράδυ μονομαχεῖ· μία ἡμέρα τὸν ἄρκει ὅπως διαδώσῃ εἰς εἰκοσι σχετικούς του, ὅτι θὰ κτυπηθῇ μαζὶ σου, ἐπειδὴ σὲ εἶδε νὰ λαθροπαικτῆς, καὶ ὅτι δὲν σὲ ἤρεσαν αἱ ἐκ τούτου ἀποτροπαίτου.

— Ἐστὼ ! θὰ τὸ εἰπῇ, θὰ τὸν πιστεύσουν, ἀλλὰ θὰ τὸν ξεπαστρεύσω.

— Τότε ἡ Ζαγγαρόλη θὰ σὲ ἀποβάλλῃ καὶ θὰ σχίσῃ τὴν διαθήκην της. Ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι θὰ σοῦ κλείσουν τὴν θύραν των, καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ πᾶς εἰς ἄλλην χώραν ὅπου ναῦδαρεστῆς.

— Πολὺ καλά, πάγω ἄλλου. Ἀφοῦ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅλη ἡ ἄλλη γῆ θὰ μὲ ἀνήκῃ.

— Ναί, καὶ ἐκ τοῦ αἵματός του θὰ φυτρώσῃ ἕνας χαριστάτος ἐσμός κατηγόρων. Ἀντὶ τοῦ κυρίου Ἐρριέτου, θὰ ἔχης ὅλους τῶν Μεδιολάνων τοὺς κατοίκους διώκτας σου, ὅπου καὶ ἂν πᾶς.

— Αἶ, καὶ πῶς νὰ γίνῃ λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Λεώνης μὲ ψυχικὴν ἀγωνίαν.

— Νὰ βάλῃς τὴν γυναῖκά σου νὰ τὸν γράψῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ μίαν συνάντησιν μαζὶ του, καὶ νὰ τοῦ καθησυχάσῃ τὸ αἷμα μὲ τὸ μαχαίρι σου τὸ κυνηγετικόν. Δός με ἐκεῖνο ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ἐγὼ νὰ γράψω ἀμέσως.

Ὁ Λεώνης, ὡς νὰ μὴ τὸν ἤκουεν, ἤνοιξεν ἕνα παράθυρον καὶ ἐβυθίσθη ὅλος εἰς σκέψεις, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἔγραφε. Ἀφοῦ ἐτελείωσε, τὸν ἔκραξε καὶ τὸν εἶπε.

— Ἄκουε, Λεώνη, καὶ εἰπέ με ἂν δὲν ἦμαι ἐπιτήδειος νὰ γράψω ἐρωτικὰς ἐπιστολάς.

« Φίλε μου, δὲν δύναμαι τοῦ λοιποῦ νὰ σὲ δέγωμαι παρ' ἑμοῦ· ὁ Λεώνης γινώσκει τὰ πάντα καὶ ἐξέφρασε πρὸς ἐμὲ φρικτὰς ἀπειλάς· ἀπάγαγέ με, διότι ἄλλως εἶμαι χαμένη. Φέρε με εἰς τὴν μητέρα μου, ἡ εἶψε με εἰς ἕνα μοναστήρι. Ὅ, τι ἂν θέλῃς κάμε με, ἀλλὰ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν φοβερὰν θέσιν ὅπου διακείμει. Ἄβριον νὰ εὐρεθῆς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ναοῦ τῆς μητροπόλεως περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅπως συμφωνήσωμεν διὰ τὰ πρὸς ἀναχώρησιν. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὐκόλως δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς ἀντάμωσίν σου, ἐπειδὴ ὁ Λεώνης μένει ὅλας τὰς νύκτας πλησίον τῆς Ζαγγαρόλης. Μὴ θαυμάσῃς διὰ τὰ γραψιμάτα μου ὅτι εἶναι βεβιασμένα καὶ δυσανάγνωστα· ὁ Λεώνης ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν του ἐξηθρῆσε σχεδὸν τὸ δεξιὸν χεῖρι μου. Ὑγιαίνε.

— Ἰουλίττα Ῥουιτέρου.

— Μὲ φαίνεται, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶναι σκοπίμως

συντεταγμένη, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ τὸν Ὀλλανδὸν ὡς γνησία, εἰς οἰονδήποτε βαθμὸν καὶ ἂν προσέβῃ ἡμετὰ τῆς γυναικὸς σου σχέσις του. Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἐφαντάζετο ἐντὸς τῆς ἐξάψεως τοῦ πυρετοῦ της ὅτι ἀπέτεινε πρὸς ἐκεῖνον, παρέχουν τὸ ἐνδοσίμον ὅτι τὸν εἶπε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα της. . . ὁ γραφικὸς χαρακτήρ εἶναι ἄμορφος, ὥστε εἶτε ἂν γνωρίζῃ τὸν τῆς Ἰουλίττης, εἶτε ὄχι...

— Νὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Λεώνης κύψας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ μορφή του παρέστη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπαίσιος, καθόσον ἐξέταξε τὴν ἐπιστολὴν δισταζὼν ἢ πειθόμενος. Δὲν εἶδα πλέον ἄλλο. Ὁ ἐγκέφαλός μου ἦτο ἐξηνητλημένος, αἱ ἰδέαι μου συνεχύθησαν. Ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς λήθαργον.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΣΤ'

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Αὐλὴ της.

Μία ἐκ τῶν ἡγεμονίδων, ἃς ἡ Γερμανία προσέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἦτο καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Στεφάνου τῆς Βαβιέρης καὶ τῆς Θαδαίας τοῦ Μιλάνου.

Ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, τὸ ὕψηλόν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της, οἱ κυανοὶ καὶ πλήρεις ζωηρότητος ὀφθαλμοὶ της, τὸ μικρὸν καὶ ὡς ῥόδον Μαῖου στόμα της καὶ οἱ ὡς μαργαρίται λευκοὶ ὀδόντες της καθίστων τὴν Ἰσαβέλλαν μίαν τῶν ἐξαισιῶν καὶ θελκτικῶν ἐκείνων καλλονῶν, αἵτινες, ἅμα τῇ ἐμφανίσει των, ταρασσοῦσι καὶ συγκινοῦσι πᾶσαν νεανικὴν καρδίαν.

Ὅθεν, τοσοῦτον εἶχε καταγοητεύσει τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Καρόλου τοῦ Σ' ὥστε ὅτε αὐτός, ἀγαπήσας αὐτὴν ἐμμανῶς, παρεφρόνησε καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν ν' ἀναγκαιώσῃ τὴν ἀκατάσχετον ὀρμὴν τῶν παθῶν της, ἡ γερμανικὴ ἡγεμονία διῆγε βίον ἐκδεδιητημένον καὶ ἀκόλαστον. Πρῶτον δὲ θῦμα τῶν ἀθεμίτων ἐρώτων της ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου της, ὁ ἀνδράδελφός της Λουδοβίκος τῆς Αὐρηλίας, τότε δούξ τῆς Τουραίνης.

Καθ' ἣν ἐπαχὴν μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν τὰ κατωτέρω γεγονότα, ἡ Ἰσαβέλλα, οὔσα πανίσχυρος καὶ πλουσία, ἠλπίζεν ὅτι ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας, ὃν ἄλλως τε ὑπεβαλλόντως εἰμίσει, θὰ ἐπρότεινεν αὐτῇ καταχθόνιον τινα συμμαχίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀνετρέπετο ὁ θρόνος τοῦ συζύγου της καὶ μετ' αὐτοῦ σύμπασα ἡ Γαλλία, καὶ ἥτις θὰ διεφύλαττεν αὐτῇ ἐλπίδας ἀνακτήσεως τοῦ στέμματος αὐτῆς.

Ἄπειρος καθόλου τῆς πολιτικῆς καὶ ζήτην τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ ἐβασίλευεν, ἡ Ἰσαβέλλα εἰμίσει κατὰ βάθος τὴν Γαλλίαν, ἥτις, καίπερ ἐν Ἀζινκούρτῃ ἀποδεκατι-

σθεσα και υπό τῶν ἐμφυλίων πολέμων κατασπαρχθεῖσα, οὐχ ἦττον ὑφίστατο ἔτι, αἰμάσσουσα μὲν, ἀλλὰ πλήρης ἐλπίδος αἰσιωτέρου μέλλοντος, ὅπερ ὁ Ὑψιστος ἐπεφύλασεν αὐτῇ. Καί τοι δ' ἐνόμισεν αὐτὴν πρὸς στιγμήν νεκράν, ἢ ἀκόλαστος βασίλισσα δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ ὅτι δὲν ἦτο ἐντελῶς πτώμα καὶ ὅτι ὄφειλε νὰ περιμένῃ. Ἄλλως τε, ἐνόησεν ὅτι ὄφειλε νὰ προβαίῃν περισκεμμένως καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συμμαχίαν τοῦ πανισχύρου δουκὸς τῆς Βουργονδίας. Ἄλλὰ καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκτυλίσσεται ἡ ἡμετέρα διήγησις ὁ δούξ δὲν ἦτο εἰς Παρισίους· καὶ τοι δ' ἐνομιζέτο πανίσχυρος, οὐδὲν ἦσσαν εἶχεν ἀπειροὺς ἐχθροὺς, ἀνεκμένοντας τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὅπως ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ.

Ὅθεν, ὄφειλε νὰ περιμένῃ!... Ὅποια δὲ ἀποτρόπαιοι καὶ μουσαράι ἰδέαι ἀνακυκῶντο ἐν τῇ νῆϊ τῆς πανούργου βασιλείας, ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν. Οὐχ ἦττον ὀδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην μας ἐν τινι αἰθούσῃ τοῦ Λούβρου, ἐνθα ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάθητο ἐπὶ τινος ὑψηλῆς ἑδρας, φερούσης τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ ἐφάνετο βεθυθισμένη εἰς ἀπειροὺς συλλογισμοὺς.

Ἡ πιστὴ αὐτῆς φίλη, ἡ δούκισσα τῆς Βάρης, ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, μὴ τολμῶσα νὰ διαταράξῃ τὰς σκέψεις τῆς.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητῇ μου Αἰκατερίνη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον ὁ νοῦς μου αὐνίως περιστρέφεται εἰς τὸ συμβᾶν ἔκ.

Καὶ εἰς τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἱππότην, ὁ ὁποῖος εἶς ἔσωσε τὴν ζωὴν, Μεγαλειοτάτη;

Εἶνε ἀληθές, ἐπανέλαβεν ἡ Ἰσαβέλλα. Δὲν εἶδον ὠραιότερον νέον, Αἰκατερίνη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, διαρκούσης τῆς μάχης, ἐξέπεμπον φλόγας, μετὰ δὲ τὴν νίκην ἐγειναν θελκτικοὶ καὶ ζωηρότατοι. Εἰς τὸν ἦχον τῆς γλυκείας φωνῆς του, ἡ καρδιά μου ἐπαλλε σφοδρῶς... Ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν... Ἄλλ' ἄς μὴ ἀνεγείρωμεν τὸ παραπέτασμα τοῦ παρελθόντος... ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ παρόντος... Εἰπέ μοι, Αἰκατερίνα, εἶμαι ἀκόμη ὠραία;

Ὅποια ἐρώτησις, Μεγαλειοτάτη! εἶπεν ἡ δούκισσα.

Θέλω νὰ μ' εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἀλήθειαν;

Ναί... ὅσω πικρὰ καὶ ἂν ἦνε διὰ τοὺς βασιλεῖς!... καὶ ἔτι πικροτέρα διὰ τὰς βασίλισσας... Λέγε λοιπόν!... ὀμίλει!...

Ἡ δούκισσα, ἐγερθεῖσα πᾶρχυτα, διηθύνθη πρὸς τὸν τοῖχον, ἐφ' οὗ ἦτο ἀνηρτημένον κάτοπτρον, ἔλαβεν αὐτὸ ἀνά χειρας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, τοποθετήσασα αὐτὸ ἐνώπιον τῆς Ἰσαβέλλας.

Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου, εἶπε.

Ἀπάντησις κολακευτικὴ!

Καί, λαβούσα ἀνά χειρας τὸ κάτοπτρον, ἐθεώρησεν ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ναί, εἶπε μετὰ τινα στιγμήν, εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ χρόνος καὶ αἱ φροντίδες δὲν ἠλλοίωσαν ἔτι οὔτε τὸ πρόσωπόν μου, οὔτ' ἐτὴν κόμην μου... οἱ χαρακτῆρές μου εἶνε εἰσέτι ὠραῖοι... οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ἀπώλεσαν ἔτι τὴν ζωηρότητα αὐτῶν... Ἰδοὺ! λάβε τὸ κάτοπτρον, Αἰκατερίνη, καὶ εἰπέ μοι ἂν εἶπον τὴν ἀλήθειαν;

Ἐρωτήσατε μᾶλλον τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους ἱππότες, οἵτινες εἶς περιστοιχίζουσι, Μεγαλειοτάτη, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἄρχοντα Βοαβουρδόνης.

Τὸν ἄρχοντα Βοαβουρδόνης, εἶπες; Δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν... Εἶνε ἄνθρωπος χαμερπῆς καὶ σκληρός... Οὐδέποτε μὲ ἠγάπησε, διότι ἤμην ὠραία, ἀλλὰ διότι ἤμην βασίλισσα!...

Ἄ! Μεγαλειοτάτη, κρίνετε αὐτὸν πολὺ αὐστηρῶς.

Ἄγνοῶ ἂν ἠγάπησα αὐτόν ποτε, φίλη μου. Γνωρίζω μόνον ὅτι, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μετὰ τοῦ νέου ἐκείνου εὐτυχοῦς συναντήσεώς μου, δὲν ἐδυνήθην νὰ λησμονήσω τὴν ὠραίαν αὐτοῦ μορφήν... Εἶσαι λοιπὸν βεβαία ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν ἠλθεν εἰς τὸ Λούβρον, ὅπως τῷ παρήγγειλα;

Οὐδεὶς τὸν εἶδε, Μεγαλειοτάτη. Ἄλλ' εἰπέτε μοι, παρκαλῶ, γνωρίζει ποία εἶσθε;

Μὲ ἐξέλαβε διὰ μεγαλὴν τιμὰ κυρίαν, ὑποθέτω.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπησεν· εἶτα δὲ μετὰ τόνον ἐνδιαφέροντος.

Ἀλήθεια! εἶπε, τί κάμνει ὁ βασιλεὺς;

Χειρότερα, Μεγαλειοτάτη... Δὲν ἀναγνωρίζει πλέον οὐδένα καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμωδικῶν φρενητιάσεων... Δὲν κοιμᾶται καθόλου καὶ ἀρνεῖται πᾶσαν τροφήν.

Τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ... Ἄλλ' εἰπέ μοι, Αἰκατερίνη, μήπως ἤξευρες ἂν ἐφθασαν ἐκ Γερμανίας αἱ φορβάδες ἐκείναι, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ ἐπερίμενα;

Ἄγνοῶ, Μεγαλειοτάτη.

Εἰδοποίησες τοῦλάχιστον τὸν μυροπῶλιν μου Ἀπιάννην ὅτι ἔχω ἀνάγκη τῆς ἀλοιφῆς ἐκείνης διὰ τὰ χεῖλιά μου;

Τὸν εἰδοποίησα σήμερον, Μεγαλειοτάτη.

Ἐστάλησαν εἰς τὸν καλόγηρον ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐπεσκέφθη χθὲς τὸ ἑσπέρας, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐγγχειρίσῃ ἐκ μέρους μου εἰς τὸν ἡγούμενον του;

Ἀπασσι αἱ διαταγαὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς.

Πολὺ καλὰ. Ἦδη γνωρίζεις τί μοι προσέφερον ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος μοναχός;

Ἡ αὐτῆς Μεγαλειότητος δὲν εὐηρεστήθη εἰσέτι νὰ μ' εἴπῃ τι.

Μοι προσέφερον ὡς καταφύγιον τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων ἐν περιπτώσει νέων ταραχῶν ἐν Γαλλίᾳ.

Καὶ τί ἀπεφάσισεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

Ἦρέπει νὰ σκεφθῶ, Αἰκατερίνη. Ἀληθῶς τὸ καταφύγιον τοῦτο δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητον... ἀλλὰ...

Τοὺς λόγους τῆς Ἰσαβέλλας διέκοψεν, εἰσελθὼν, ὁ ἀκόλουθος αὐτῆς Καρλόττος.

Τίς εἶνε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ βασίλισσα.

Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ νεανίας ὑποκλινόμενος, οἱ ἄρχοντες Ζιάκ, Γραβίλλης καὶ Βοαβουρδόνης ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσιν ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεσθῆται νὰ δεχθῇ αὐτούς.

Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, ἀνεκράξεν ἡ Ἰσαβέλλα ὀπισθοχωρήσασα μετὰ τρόμου, νὰ δεχθῶ αὐτοὺς τοὺς ψεύστας καὶ τοὺς προδότας! Εἰπέ εἰς αὐτούς, Καρλόττε, ὅτι εὐρίσκωμαι εἰς τὸ προσευκτῆριόν μου... Ἄς περιμένωσι... θὰ τοὺς εἰδοποιήσω... Ἐλθέ, Αἰκατερίνη, θέλω νὰ ὀμιλήσωμεν δι' ἐκείνον!...

Καί, ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ προσευκτῆριου τῆς, κειμένου παραπλεύρως τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ συνδιελέγοντο, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς δουκίσσης τῆς Βάρης.

Ὁ ἀκόλουθος διεβίβασεν εἰς τοὺς τρεῖς ἄρχοντας τὴν διαταγὴν τῆς βασιλείας, οὗτοι δὲ ἀπεδέχθησαν αὐτὴν μετὰ γέλωτος, καὶ περιέμενον. Ἦσαν ἀληθῶς τρεῖς νέοι ὠραῖοι καὶ εὐγενεῖς, φοροῦντες κομψότατα καὶ πολύτιμα ἐνδύματα.

Ἡ ἱστορία σου εἶνε θαυμασία, Ζιάκ, εἶπεν ὁ ἄρχων τῆς Γραβίλλης. Καὶ εἶσαι σὺ ὁ ἥρωας;

Μὰ τὴν πίστιν μου, σοὶ ὀρκίζομαι!

Σὲ πιστεύω.

Τί συνέβη λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης.

Φαντάσου, εἶπεν ὁ Ζιάκ...

Ὡ! σὲ παρακαλῶ, ἄφες ἐμὲ νὰ τὴν διηγηθῶ, προσέθηκεν ὁ ἄρχων Γραβίλλης.

Ἡ μετριοφροσύνη σου δὲν θὰ σε ἀφήσῃ νὰ διηγηθῆς αὐτὴν ὅπως πρέπει.

Ἔστω, διηγήσου τὴν σύ, εἶπεν ὁ Ζιάκ, ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του βιβλίον, περιέχον αἰσχροὺς καὶ ἀκολάστους ζωγραφίας, τὰς ὁποίας παρετήρει μετὰ προσοχῆς.

Θὰ ἤκουσες βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄρχων Γραβίλλης, νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῆς ὠραίας Σάρρας;

Τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰουδαίου Ναθαναήλ, τοῦ τοκαγλύφου τῆς ἐδοῦ τῶν Κηρύκων;

Ἀκριβῶς. Λοιπὸν ὁ φίλος μας, ὁ ἄρχων Ζιάκ, ἠράσθη πρὸ δύο μηνῶν τῆς νέας αὐτῆς... ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχανε τὸν καιρὸν του. Εἰς μάτην διήρχητο ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὰ παράθυρά τῆς, εἰς μάτην κατέτρωγεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, εἰς μάτην ἐπεμπεν εἰς αὐτὴν πολύτιμα δῶρα. Ἡ νέα ἐγέλα διὰ τὸν ἔρωτά του καί, τὸ σπουδαιότερον, δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ δεχθῇ τὰ δῶρά του. Τοῦτο κατέστησε τὸν φίλον μας παράφρονά...

Διάβολε! εἶχε δίκαιον!

Ἐν τοιαύτῃ ἀπελπισίᾳ εὐρισκόμενος, φαντάζεσαι τί ἔκαμε;

Ἦρπασε τὴν κόρην;

Ὅχι.

Ἀλλὰ τί.

Ἐδανείσθη παρὰ τοῦ γέροντος Ναθαναήλ χίλια χρυσὰ τάλληρα, τοῦτο δὲ τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ εἰσαχθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἡμερᾶν τινὰ ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ὡς δῶρον

πεντήκοντα φιάλας οίνου τῆς Κύπρου, παραγγείλας αὐτῷ συνάμα ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ μετέβαινε παρ' αὐτῷ, ὅπως συμπίωσιν ἐκ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου οἴνου. Ὁ Ναθαναήλ, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, προητοίμασεν ἐξαιρέτον δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ φίλος μας, ὁ τοκογλύφος Ἰουδαῖος καὶ ἡ θυγάτηρ του. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ναθαναήλ ἦτο ἐν πλήρει μέθῃ. Τότε εἰς ἓν νεῦμα τοῦ φίλου μας, εἰσῆλθον οἱ ἀνθρωποὶ του, ἤρπασαν τὴν ὥραιαν Σάρραν, τὴν ὁποίαν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουδαίου, ἥτις μετ' ὀλίγον ἀπετεφρώθη καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ὁ δανειστής καὶ τὸ δάνειον... Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ Ζιάκ ἐκέρδισε χίλια χρυσᾶ τάλληρα καὶ μίαν τῶν ὠραιωτέρων νέων τῶν Παρισίων. Πῶς σοὶ φαίνονται ὅλα αὐτά; φίλε μου.

— Ἐξαίρετα! . . . Καὶ ἡ νέα τί ἀπέγεινεν;

— Μπα! ἀπήντησεν ὁ Ζιάκ, κλείων τὸ βιβλίον, τὴν ἔστειλα εἰς Ρουέννην. . .

Καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἐκάγχασαν σφοδρῶς.

— Ἀλλά, κύριοι, εἶπεν ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης, βλέπω ὅτι ἡ βασίλισσα βραδύνει. Τί σκέπτεσθε;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ δούκισσα τῆς Βάρης.

— Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἀσχολεῖται σήμερον εἰς θρησκευτικὰ τινα καθήκοντα, τὰ ὅποια τῇ ἐπέβαλε μοναχὸς τις ἐπίσκεφθεὶς αὐτὴν χθές. Ὡς ἐκ τούτου σὰς παρακαλεῖ, κύριοι, νὰ μὴ διακόψητε αὐτὴν σήμερον.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπεπληγμένοι.

— Καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη, εἶπεν ὁ Βοαβουρδόνης, ἀφορᾷ . . .

— Ὅλους.

— Ὅλους; . . . Ἀκόμη καὶ ἐμέ;

— Ἀκόμη καὶ ὑμᾶς.

Ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη.

— Θὰ ὑπακούσω, κυρία δούκισσα, ὑπέλαβεν, ἂν καὶ πολὺ μὲ λυπεῖ ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὰς γυναῖκας, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ, ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Βοαβουρδόνης, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν μοι ἔδωκεν ἀφορμὴν, ὅπως ἡ ἰδική σας, νὰ σπουδάσω ἀρκούντως τὰς γυναῖκας. . . .

Ὁ ἄρχων Ζιάκ ὠχρίασεν ἐπὶ τῇ προσβολῇ ταύτῃ, τοσοῦτω δὲ μᾶλλον, καθόσον ἐλέγετο ὅτι ἡ σύζυγός αὐτοῦ διετέλει ἄλλοτε εἰς ἀθεμίτους ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

— Διαβιβάσατε, παρακαλῶ, ἐκ μέρους ἡμῶν, κυρία δούκισσα, τῇ Αὐτῆς Μεγαλειότητι, τὰ βαθύτατα σέβη μας, ὑπέλαβεν ὁ ἄρχων Γραβίλλης, καὶ ἀναγγεῖλετε Αὐτῇ ὅτι ἀναμένομεν ἐνταῦθα μέχρι τοῦ πέρατος τῶν ἀσχολιῶν της.

Μόλις δ' ἀνεχώρησεν ἡ δούκισσα.

— Ἀλήθεια! κύριοι, ἐπανελάβεν, ἐμάθετε μίαν εἰδησιν;

— Ποίαν;

— Ὁ δούξ εἶνε εἰς Παρισίους, . . .

— Ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας;

— Δὲν θὰ εἶχε τόσον θάρρος! ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ. Νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου οἱ ἐχθροὶ του εἶνε πανίσχυροι. . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη, θεράπων δὲ τις ἀνήγγειλεν ὑψηλοφώνως:

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότητος ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας!

Οἱ τρεῖς νέοι ἔμειναν ἀκίνητοι, ὡς κεραινοπληκτοί.

Ἦτο ἀληθῶς Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ὅστις, ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην, ἤρχετο παρὰ τῇ βασιλίῳ.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ Ἰωάννης πρῶτος διέλυσεν αὐτὴν.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, θὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν βασιλίῳ;

Οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη.

— Τῇ ἀληθείᾳ, φαίνεται, κύριοι, ἐπανελάβεν ὁ δούξ, ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία μου σὰς ἐτάραξεν. Ἀλλὰ τί παράδοξον ἂν ἔρχωμαι νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υἱείας τοῦ συγγενοῦς μου, ὅστις βαρέως πάσχει; Ταλαίπωρε βασιλεῦ! μ' εἶπον ὅτι πάντες σ' ἐγκατέλιπον καὶ ὅτι σοὶ ἀπέμειναν μόνον δύο πιστοὶ ὑπηρεταί. . .

Μὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν! εἶνε αἰσχος νὰ βλέπῃ τις τόσῳ εὐγενεῖς ἱππότας, περιμένοντας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον μιᾶς κυρίας! . . .

Ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ὑψηλότατε! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ μετ' ὀργῆς.

— Τί; ἐκπλήττεσαι, διότι μὲ ἀκούεις ὀμιλοῦντα οὕτω, κύριε; . . . Ἀλλὰ τί θέλεις; . . . Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον πράγματα, τὰ ὅποια διεγείρουσι τὸν οἶκτον. . .

— Ὑψηλότατε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βοαβουρδόνης, ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ μένη μόνη σήμερον.

— Ἄ! ἰδοὺ ἀκριβῶς ὅ,τι σὰς λυπεῖ, κύριοι. . . Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες περιμένουσιν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. . . Ἡ βασίλισσα, μ' εἶπον, εὐρίσκειται εἰς τὸ προσευκτήριόν της, ἐξηκολούθησε προχωρῶν ἐν βῆμα. Θέλω νὰ τὴν ἴδω καὶ δὲν ἔ' ἀρνηθῆ καὶ αὕτη νὰ με δεχθῆ.

Οἱ τρεῖς νέοι, ὠχροὶ καὶ ἀπειλητικοί, ὤρμησαν ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν τοῦ δουκὸς, τὴν χεῖρα ἔχοντες ἐπὶ τοῦ ξίφους.

— Ὑψηλότατε, ἀνέκραξεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ, μὴ προχωρεῖτε! . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ δούξ ἀταράχως, βλέπω ὅτι εἴθε μᾶλλον τρελλοὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα σας! . . .

Εἶτα δέ, λαβὼν στάσιν ἀπειλητικὴν

— Ἐμπρός, κύριοι, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, παραμερίσετε! . . .

Οἱ τρεῖς νέοι ἀνέσुरαν τὰ ξίφη.

Ὁ δούξ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα.

— Ἄθλιε! θὰ σὲ φονεύσω! . . . ἐκραύγασεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θύρα τις ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ βασίλισσα.

— Τί σημαίνει ὁ θόρυβος οὗτος, κύριοι; εἶπεν ἀγερώχως.

— Καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν ὠχρὰ καὶ ἀπειλητικῆ.

Εἶτα δέ, παρατηρήσασα τὸν δούκα

— Μπα! ὁ ἐξάδελφός μου! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως.

— Ναί, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ δούξ ὑποκλινόμενος, ἦλθον ὅπως, κατὰ καθήκον, συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς βασιλίῳ τῆς Γαλλίας περὶ τινῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ μὴ ἐπανίδω τὴν Βουργονδίαν, διότι οἱ κύριοι οὗτοι ἠθέλησαν νὰ μὲ φονεύσωσιν.

— Συγχωρησάτέ τους, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μετ' ἐπιπλάστου μειδιάματος. Εἶνε πολὺ νέοι καὶ δὲν σέπτονται. . .

Οἱ τρεῖς νέοι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Ναί, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα ἀποταθεῖσα πρὸς αὐτούς, ὁ δούξ εἶνε συγγενὴς μου. . . καὶ ἀξίω ν' ἀποδίδεται αὐτῷ ὁ ἀπαιτούμενος σεβασμὸς, ὁσάκις ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Μὴ λησμονεῖτε τοῦτο, κύριοι!

Ἄπαντες ἔμειναν ἀναυδοί, ἀποροῦντες τί νὰ ὑποθέσωσιν.

Ὁ δούξ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως.

— Ἦδη, κύριοι, ἀφήσατέ μας μόνους, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα. Θὰ ὀμιλήσω μετὰ τοῦ δουκὸς περὶ τινῶν σπουδαίων ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Καί, διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ, ἔδειξεν εἰς τοὺς ἱππότας τὴν θύραν, οἵτινες ἀπεχώρησαν πάραυτα.

— Ἦδη, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπεν ἡ βασίλισσα, τείνασα πρὸς τὸν δούκα τὴν χεῖρά της, εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸ προσευκτήριόν μου. . . Ἐκεῖ θὰ συνομιλήσωμεν καλλίτερον.

Καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα, ὑπομειδῶντα καὶ γαλήνια κατ' ἐπιφάνειαν μετέβησαν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς βασιλίῳ.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' ἐπανελάμβανε πολλάκις τὰς αὐτὰς λέξεις, ὁσάκις ἤθελε ν' ἀποκρούσῃ τὰς ἰδέας του, ὡς συμπυκνοῦσι τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν ἐνώπιον πυροβολαρχίας, τὴν ὁποίαν δὲν σκοποῦσι ν' ἀποκαλύψωσιν ἐμὴ ἐν δεδομένην στιγμῇ.

— Μεγάλην τιμὴν, ἐπανελάβεν ὁ Σχικῶ, μιμηθεὶς τόσον ἀκριβῶς τὴν φωνὴν τοῦ βασιλέως, ὥστε θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἀπηγγέλησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ δούξ, θέλει νὰ εἰρωνευθῆ ἀναμφιβόλως πῶς εἶναι δυνατὸν ἢ ἐπίσκεψίς μου νὰ τιμηθῆ ἐκεῖνον, ἐξ οὗ πηγάζει πᾶσα τιμὴ ;

— Ἐννοῶ, κύριε δὲ Γκιζη, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος, ὅτι πᾶς καλὸς καθολικὸς ἔχει τὴν συνήθειαν, ἐπανερχόμενος ἐξ ἐστρατείας, νὰ μεταβαίνει, κατὰ πρῶτον, νὰ βλέπῃ τὸν Θεὸν εἰς τινὰ τῶν ναῶν αὐτοῦ. Τιμᾶτε τὸν Θεόν, ὑπηρετεῖτε τὸν βασιλέα, εἶναι ἀξίωμα, ὡς ἠξέουτε, ἀγαπητὲ ἐξ-ἀδελφε, θρησκευτικὸν καὶ πολιτικόν.

Τὸ ἐρῶθημα τοῦ δουκὸς Γκιζη ὑπῆρξε νῦν μᾶλλον εὐδιάκριτον, ὁ δὲ βασιλεὺς, ὅς-τις προσέβλεπεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, εἶδεν ἐκεῖνο τὸ ἐρῶθημα καὶ ὡς ἐξ ὀρμηφύτου ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν δούκα δ' Ἀνζιού· ἀντελήφθη δ' ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἀδελφός του ἦτο ἐρυθρός.

Ἡ κατὰ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους τρόπους ἐκδηλουμένη συγκίνησις ἐξέπληξεν αὐτόν. Ἀπέστρεψε δὲ τὸ βλέμμα μετ' ἐπιτηδεύσεως καὶ ἀνέλαβεν ἦθος εὐπροσήγορον, βελουδὸν, ὑπὸ τὸ ὅποτον οὐδεὶς ὄσεν ὁ Ἐρρίκος Γ' ἐγίνωσκε νὰ κρύπτῃ τοὺς γαμψοὺς βασιλικούς ὄνυχάς του.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δούξ, εἶπεν, οὐδὲν ἐξισουταί πρὸς τὴν χαρὰν μου, ὅτι διεφύγετε τὰς ἀτυχίας τοῦ πολέμου, εἰ καὶ ἀναζητεῖτε τὸν κίνδυνον, ὡς λέγουσι, μετὰ προφανοῦς τάλμης. Ὁ κίνδυνος ὅμως σὰς γνωρίζει, ἐξ ἀδελφε, καὶ σὰς ἀποφεύγει.

Ὁ δούξ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς φιλοφρονήσεως ταύτης.

— Ἀλλὰ σὰς λέγω ἐπίσης, ἐξ ἀδελφέ μου, νὰ μὴ φιλοδοξῆτε τόσον τοὺς θανασίμους κινδύνους, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο θὰ ἦτο λίαν σκληρὸν δι' ἀργούς ὡς ἡμᾶς, οἵτινες κοιμώμεθα, τρώγομεν, θηρεύομεν, καὶ, ἀντὶ πάσης ἐτέρας κατακτῆσεως, ἐφευρίσκομεν νέους συρμούς καὶ νέας προσευχάς.

— Ναί, Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ δούξ, ἐπιληφθεὶς τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως. Γινώσκω, ὅτι εἴσθε πεφωτισμένοι καὶ εὐσεβῆς βασιλεὺς καὶ ὅτι οὐδεμία ἡδονὴ εἶναι ἰκανὴ νὰ κάμῃ ὑμᾶς νὰ λησμονήσητε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ συμφέροντα τῆ ἐκκλησίας. Ἐνεκα τούτου, προσήλθομεν μετὰ τόσης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἰδέ, λοιπόν, Ἐρρίκε, πόσῃ ἐμπιστοσύνην ἔχει ὁ ἐξ ἀδελφός σου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δεικνύων τοὺς εὐπατρίδας, οἵτινες ἐκ σεβασμοῦ ἴσαντο ἐκτὸς τῆς αἰθούσης· ἀφῆκε τὸ τρίτον αὐτῶν πρὸ τῆς θύρας τοῦ γραφείου σου καὶ τὰ ἕτερα δύο τρίτα πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λούβρου.

— Μετ' ἐμπιστοσύνης ; ἐπανελάβεν ὁ Ἐρρίκος· δὲν προσέρχεσαι πάντοτε μετ' ἐμπιστοσύνης πλησίον μου, ἐξ ἀδελφέ μου ;

— Μεγαλειότης, ἐξηγοῦμαι· ἢ περὶ ἧς ὀμιλῶ ἐμπιστοσύνη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν πρότασιν, τὴν ὁποίαν προτίθημι νὰ ὑποβάλλω ὑμῖν.

— Ἀ! ἄ! ἔχετε νὰ μοι ὑποβάλλητε πρότασιν τινὰ, ἐξ ἀδελφέ μου. Τότε, ὀμιλήσατε μετ' ἐμπιστοσύνης, μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης. Τί θὰ μοι προτείνητε ;

— Τὴν πραγματοποιήσιν μιᾶς τῶν ὀρειότερων ἰδεῶν, αἵτινες συνεκίνησαν τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἀφ' οὗ αἱ σταυροφορίαι κατέστησαν ἀδύνατοι.

— Ὅμιλήσατε, δούξ.

— Μεγαλειότης, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὑψώσας ὅμως τῆς φωνῆν, ὥστε νὰ ἀκούηται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, Μεγαλειότης, ὁ τίτλος χριστιανικωτάτου βυσιλέως δὲν εἶναι κενὸς ἐννοίας, ἀλλ' ἐπιβάλλει θερμὸν ζῆλον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς θρησκείας. Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῆς Ἐκκλησίας, οὗτος εἶναι ὁ ὑμέτερος τίτλος, Μεγαλειότης, ὀφείλει νὰ ἦναι ἐσχεῖ ἔτοιμος πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς μητρὸς του.

— Ὅρίστε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ ἐξ ἀδελφός μου κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν καὶ τὴν περιεσφαλαιάν ἐπὶ κεφαλῆς· εἶναι ἀστεῖον ! τῶρα πλέον δὲν ἐκπλήττομαι, ὅτι οἱ μοναχοὶ θέλουν τὸν πόλεμον. Ἐρρίκε, ζητῶ ἐν σύνταγμα διὰ τὸ Γορανφλότον.

— Ὁ δούξ ὑπεκρίθη, ὅτι δὲν ἤκουσεν· ὁ Ἐρρίκος ἐσταύρωσε τὰ κνήμας, ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ τὸν πῶγωνά ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

— Μήπως ἡ Ἐκκλησία ἀπειλεῖται ὑπὸ τῶν Σαρρακηνῶν, ἀγαπητὲ μοι δούξ ; ἠρώτησεν· ἢ μήπως, κατὰ τύχην, ποθεῖτε τὸν τίτλον βασιλέως . . . τῆς Ἰερουσαλήμ ;

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὸ νὰ ἦνέ τις ὠραίος εἶνε μέγα προσον, ἀλλ' οὐχι ἐντελῶς ἀκίνδυνον. Ἐσχάτως ευφρυνῆς καὶ σεβαστῆ δέσποινα μοι εἶπεν, ὀμιλοῦσα περὶ τοῦ τετραετοῦς αὐτῆς ἐγγόνου: «Θα γίνῃ ὠραίος πολὺ, καὶ λυπούμαι διὰ τοῦτο». Εἶχε δίκαιον. Μέγα μέρος τῆς παρουσίας καὶ τῆς μελλούσης ἀπωλείας τοῦ Ὁ Πέτρος ὀφείλει εἰς τὴν πανθαμολογημένην καλλονὴν του. Οἱ φίλοι του τῷ εἶπον: — «Εἶνε κρῖμα νὰ ἔχῃς τόσῳ ὠραίον σῶμα καὶ νὰ μὴ ἐνδύσῃ καθὼς πρέπει». Εἰς ἐξ αὐτῶν προσέθηκε: — «Νᾶχα εγὼ αὐτὴν τὴν ὠμορφίαν, θα τρώμαζα τὴν Ἀθήνα!» — «Μ' αὐτὸς δὲν ξεύρει οὔτε νὰ τὴν μεταχειρισθῆ οὔτε νὰ τὴν δεῖξῃ»· εἶπεν ἄλλος. Καὶ οἱ τοιοῦτοι διάλογοι μεδλεαστικωτέρας καὶ ἐπιβλαβεστέρας παραλλαγᾶς, ἐπανελαμβάνοντο καθ' ἐκάστην ἀπεργαζόμενοι λάθρα τὴν μοιραίαν ἐκείνην μεταβολὴν τῆς περιβολῆς, τῶν τρόπων, τῶν ἔξων. Τους ὠραίους ἀκόμη πικρακολουθοῦσι μετ' ἐπιμονῆς τὰ ὄμματα τῶν κορασίδων· καὶ ἕκαστος γινώσκει ὁποῖαν ἐπίδρασιν δύναται νὰ προξενήσῃ κατὰ νέου ἀνδρὸς το βλέμμα ὠραίας παρθένου. Ὁ Πέτρος ἦτο τὸ θῦμα τῆς ἐπιμόνου ταύτης καταδιώξεως· ἐὰν δὲν προσέβαλλε, τὸν προσέβαλλον, ἐὰν δὲν ἠκολούθει τὸν ἠκολούθουν· ἤρκει μόνον διὰ τοῦ μικροῦ δακτύλου νὰ ὠθήσῃ, ἵνα ἡ ὑπόθε-

σις εὐδοθῆ· ἀλλ' ἤρκει καὶ πάλιν ἐπ' ὀλίγον μόνον νὰ φανῆ ἐνδίδων καὶ ὑποχωρῶν, ἵνα νοήσῃ πόσου χρόνου καὶ χρήματος ἀναλίσκουσιν αἱ ἐρωτικαὶ κατακτῆσεις. Καὶ αὗται ἐπέσπευσαν τὴν καταστροφὴν.

Ὁ παρασχων αὐτῷ οὕτως ἀφειδῶς τὴν καλλονὴν, ὅστις καὶ ἀν ἦ, οὐδεὶς δύναται ναρνηθῆ ὅτι ὑπῆρξε κατὰ τι ὁ παραίτιος τῆς καταπτώσεώς του. Διὰ τούτου ας παρηγορηθῶσιν ὅσοι δὲν ἔσχον πολὺ-πολὺ φιλόστοργον μητέρα τὴν φύσιν.

* *

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε, ἐσπέραν τινὰ, οἱ φίλοι γείτονες συνωμῶνται μὲν καὶ ἐμπιστευτικῶς, ροφῶντες τοὺς γαργιλέδες ἐν παρακειμένῳ τινὶ καφεῖῳ. Οἱ γέροντες πατέρες ἦσαν σκεπτικοὶ καὶ μελαγχολικοὶ· πλήρεις μυστηρίου ἀμφοτέροι συνεκρότουσιν οἰγήλον ἀλλὰ ζῶηρον τὸν διάλογόν των, καὶ ἀνεκοῖνον τὰς ἰδέας των ὡς φίλοι παλαιοὶ, διαφερόμενοι εἰλικρινῶς περὶ ἀλλήλων. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐργασιῶν των, περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων των, περὶ τοῦ συνδέσμου τῶν δύο οἰκογενειῶν. Ὁ γέρω-Βαριδῆς δὲν ἴσχυσε ναποκρύψῃ ἀπο τοῦ πικραίου τοῦ φίλου τὴν ἐνδόμυχον περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ θλιψίν.

— Ἀλλὰ τί νὰ σου πῶ! τῷ εἶπε, ταχέως τοῦ λόγου συμπεσόντος· ὁ γυιὸς μου δὲν εἶνε κείνος ποῦ ἠξέουρες πρὶν· τὸν ἐφάγαν ἢ κακῆς συναναστροφῆς καὶ ταυχογυρισμάτων. Πίστεφέ μού το, μάστρο-Γιῶργη, ὅπως ἦταν τὸ παιδί μου πρῶτα, δὲν ἦτανε δεύτερο παιδί μέσα στὴν Ἀθήνα· τὸ ἐκαμάρωσα ὅσο δὲν ἐκαμάρωσα τίποτα στὴ ζωὴ μου. . . Σηκόνουνταν πρῶτος καὶ ἐκοιμότου τελευταῖος. . . ἀνρωτῆς γιὰ δουλεῖα, σὺ τὸν ἐβλεπες ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σου καὶ τὸν ἐζήλευες. Μέτριο παιδί, ἦσυχον, καλὸ ὅσο μπορεῖ νὰ γίνῃ. . . Μὰ τί νὰ σου κάνω· γὰρ ἂν μού τὸν ἐχάλασαν αὐτοὶ οἱ διεφθαρμένοι ποῦ ποῖος ξέρει ποῦ στο διάβολο πῆγε καὶ τοὺς ξετρώπωσε. . . Ἀν ἐχαλοῦσε πρῶτα κανένα λεπτό, τὴν θέλει τὸ διπλό, τὸ τριδιπλό, καὶ ποῦ νὰ του φθάσουν με τόσα ἐξόδα καὶ διασκεδάσεις. Δουλεῖα. . . οὔτε δουλεῖα οὔτε κάματος. . . με τὸ σταγίον καὶ με τὸ ζόρι θα καθῆσῃ μετὰ στιγμῇ στὸ μαγαζὶ, νὰ μου κάνῃ κανένα λογαριασμό· φαγὶ μόνον καὶ ὕπνον καὶ παραδες· καὶ ἂν του πῆς δυὸ μόνον λόγια, αὐτὸς ἔχει ἔτοιμα χίλια. . . Ἀνάθεμά τους! ἀπο τὸ Θεὸ νὰν τῶβρουν ποῦ μου χάλασαν ἔτσι τὸ παιδάκι μου! . . .

Καὶ ὁ ἀτυχῆς πατὴρ ἀνεστῆναξεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σύννους.

— Καλε τί μου λες, Μπάρμπα - Κώστα! γὰρ τὸ παιδί σου νακούω τέτοια πράγματα; Μὴ χειρότερα! κρῖμα τὸ παιδί ποῦ ταγαποῦσα ταν' δικό μου. . . Μὰ μου φαίνεται ὅτι δὲν φταίει μονάχα ὁ Πέτρος. . .

— Ὅχι! ἐκεῖνοι φταίν' περισσότερο!

— Καὶ σὺ ὄχι· λιγώτερον, μάστρο-Κώστα μου!

— Ἐγὼ; καὶ γὰρ φταίω ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

Ὁ γέρω Ευαγγελόπουλος ἐκίνησε σχετλιαστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀν ἦταν ὁ Πέτρος παιδί μου, εἶπε μετ' ὀλίγον, ἤξευρα πῶς θὰ τον ἐδιόρθωνα.

— Μα πῶς; νὰ τον δειρῶ; νὰ τον βρῖσω; νὰ τον συμβουλευσῶ, νὰ του παραπονεθῶ; αὐτὸς δὲν ἀκούει τίποτε ἀπο ὅλα αὐτά!

— Ὅχι, φίλε μου, μαυτὰ δὲν θὰ τον διορθώσης· δὲν μου εἶπες πῶς ξοδεύει πολλοὺς παράδες; πολὺ καλά! παράδες νὰ μὴν του ξαναδώσης!

— Ἀν δὲν του ξαναδώσω, πέρνει μόνος του.

— Τότε νὰ του ἀφαιρέσης τὰ πιστά.

— Καλὰ λες! αὐτὸ δὲν το εἶχα σκεφθῆ... θὰ βρῖση, θὰ φωνάξῃ θὰ φοβερῖση... μα ὅ τι θέλῃ ας κάμῃ... τὰ χρήματα εἶνε δικά μου... καὶ τὸ πρᾶγμα μου μόνος ἐγὼ το ὀρίζω... Ἐτσι θὰ κάμω Μάστρο-Γιῶργη!

Καὶ προσεκάλεσε βροντωδῶς τὸν ὑπερήφανον διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἐξόδα.

* *

Ἡ θέσις τοῦ Πέτρου εἶνε ἤδη δεινὴ.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἀκαμπτος καὶ ἀμετάτρεπτος ἐφῆρμωσε κατὰ γράμμα τὴν σωφρονιστικὴν μέθοδον κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ παλαιοῦ του φίλου. Αἱ κλεῖδες τοῦ πατρικοῦ θησαυροῦ τῷ εἶχον ἤδη ἀφαιρηθῆ ἀπο πολλοῦ χρόνου. Αἱ ἀπειλαὶ του, αἱ παρακλήσεις, αἱ μεσιτίαι τῆς μητρὸς, ἦσαν φάρμακα ἀνίσχυρα κατὰ τοῦ ἐπεληθόντος κακοῦ. Καὶ ὡς τις βασιλεὺς, πεπτωκὸς τοῦ θρόνου καὶ ὄρφανος τῶν σκῆπτρων, κἀκεῖνος ἐκπτώτος τοῦ θρόνου τῆς πατρικῆς καρδίας καὶ ἐστερημένος τοῦ θησαυροῦ, εἰς μάτην μετεπορεύετο τὴν ἐπιθυμητὴν παλινῴρθωσιν.

Ἦτο τότε ἡ εὐδαίμων ἐποχὴ τοῦ βουλγαρικοῦ πραξικοπήματος. Διὰ τοῦτο εἰς πᾶσαν παρακλήσιν ἢ αἰτήσιν ἢ ἀπειλήν τοῦ υἱοῦ, ὁ πατὴρ ἀπῆντα στερεοτύπως διὰ τῆς κοινῆς τότε φράσεως:

— Status quo ante!

— Δὲν ἐνοῶ τὰ λατινικά σας! διεμαρτύρετο ἀπελπισ ὁ Πέτρος, ἀλλ' ἐψεύδετο καὶ προσεποιεῖτο, διότι οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ ἐνέει τὴν ὑπὴνίσσεται διὰ τοῦ λόγιου ὁ γέρω-Βαριδῆς. Status quo ante! Ἐπᾶνελθε εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς· ἐπανάλαβε τὴν ἐργασίαν σου καὶ τὴν ἐπιμέλειάν σου, ἔσο μέτριος καὶ ὀλιγαρχικὸς εἰς τὰς ἀπολαύσεις σου, πλήρης δὲ ζήλου καὶ ἐπιμονῆς ἐν τῷ ἔργῳ, ὅπως πρὶν, καὶ οὕτω τὰ πάντα θὰ βαδίσωσι κατὰ τὰς ἐπιθυμίας σου.

Τὸ ἐγνώριζε καὶ τὸ ἀεγνώριζεν ἡ μόνη διέξοδος ἐκ τῆς δυσκόλου ἐκείνης θέσεως ἦτο ἡ ἐπᾶνοδος εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς· ἀλλὰ... — ὦ! τοῦ φρικτοῦ ἐναντιωματικοῦ! — πῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μακαρίαν ζωὴν, ἣν ἀπὸ τινος ἤγε; πῶς νὰ ποχωρισθῆ τῶν καλῶν του φίλων, οἵτινες τὸν ἤθελον ἐλευθερὸν καὶ ἐλευθέριον πάσας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας; πῶς νὰ παρνηθῆ τὴν ραστώνην καὶ τὴν ραθυμίαν εἰς ἣν διετέλει βεβουλισμένος; καὶ ἦν ἀνωμολόγει ὡς τὸ ἀκρον ἀγαθόν; πῶς νὰ μὴ διέλθῃ πλέον

τὸν οὐδὸν τῶν ἀποκρύφων ἐκείνων χαμαι-τυπεῖων, εἰς τὰ ὅποια τὸν ὠδήγησαν οἱ Μέντορες του, ἐν οἷς διήλθε νύκτας ευφροσύνης εἰς τὰς ἀγκάλας δεκαεξαετῶν κορασιδῶν, κατεχουπῶν τὰ μυστήρια πάντα τῆς ἡδονῆς, ἀλλὰ θηλαζουσῶν τὸ βαλάντιόν του λελθότως; Καὶ πῶς; δὲν θὰ ἐχειροκρότων πλέον τὰς τεχνικάς του δι-κρουσίας οἱ περὶ τὰ σφαιριστήρια τοῦ Χα-ραμῆ; δὲν θὰ διέσχίζε πλέον τὴν ὁδὸν Σταδίου, λαμπρὸς ὡς μετέωρον, ἐν φρεν-νητιῶδῃ καλπασμῷ;

Ναί! Οὕτως ἐπρεπε νὰ γίνῃ. Ἐπρεπε νὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ πατρὸς του, ναποδυθῆ εἰς τὴν σκληρὰν ἐργασίαν, ἀφ' οὗ τῷ ἐλείψαν τὰ χρήματα, ἀφ' οὗ ὅσα ἐζήτηι, χρήματα καὶ μόνον χρήματα ἀπῆτουν. Ναί! ποῦ χρόνος καὶ χρῆμα νὰ καλλιεργῆ πλέον ὅσας συνῆψε σχέσεις, νὰ διατηρῆ ἀσθέτους ὅσας ἐρωτῶς πυρκαϊκῶς ἀνῆψεν εἰς τὰ στήθη τῶν καλῶν Ἀθιδῶν! Τοῦ λοιποῦ ἀντι τοῦ κομποῦ μαστιγίου θὰ ἐβάουνε τὰς χεῖράς του τὸ ὀρειχάλκινον στίλβωτρον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, κομπον καὶ τοῦτο καὶ στίλβον, ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε... ἐργαλεῖον βα-ναύσων!

Τοιαῦτα ἀνεύκλου κατὰ θυμὸν συχνάκις ἐν ὁδῶν· ὅτε δὲ ἀπελπισ ἐκλίνε τὸ φλέγον μέτωπον ἐπὶ τῆς σπαταλοῦ πα-λάμης καὶ ἐκλείε τους οἰδαλέους οφθαλ-μούς, παρήλαυνον ὡς ἐν πανοράματι προ-αὐτοῦ, αἱ χρυσαὶ εἰκόνες τῆς μάγου ζωῆς, ἢ τινι ὠφείλε ναποταχθῆ. Καὶ ἦτο δυσ-κατάβλητος ὁ πειρασμός. Ἰδοὺ ἐνώπιόν του αἱ ἐκδρομαὶ, αἱ συνεντεύξεις, αἱ συζητή-σεις, τὸ Φάληρον, ἡ Κηφισσία, τὰ δεῖπνα, αἱ ἵπποδρομαὶ, αἱ ἐπιδείξεις, τοῦ θαυμα-σμοῦ καὶ τῆς λατρείας τὰ βλέμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἀσελγῆς χορὸς τῶν ἡμιγύμων γυναικῶν, εἰς ὧν τὰ νεάζοντα θέλητρα τοσάκις εἶχεν ἐντροφήσῃ... Διὰ τὴν δύση τὴν τὸσφ ταχέως; Δὲν ὠμοιάζε πρὸς λύχνον σθεννύμενον, διότι ἐξηντλήθη τὸ ἐλαϊόν του;

* *

Κάρφος δὲν παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ἀνέ-μου μετ' ὅσης ευκολίας ἢ νεότης ὑπο τῶν παθῶν. Καὶ ὁ Πέτρος παρεσύρθη ἢ πάλιν δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρὸν. Ἐβλυσε τὸ τρο-μερὸν δῆλημμα, ὅπως τῷ ὑπηγόρευσε ἡ φρόνησις τῶν 20 ἐτῶν του· καὶ ἡ φρόνη-σις τῶν 20 ἐτῶν ἐπηρεάζεται πολὺ ἀπο τὰ πάθη. Διὰ τοῦτο ἀναρρίπτων τὸν περι-τῶν ὄλων κύβον ὁ παῖς, ὑψωσεν αὐθαδῶς οἶνονε σημαίαν ἐπαναστάσεως, ἐκήρυξεν ἀ-μειλικτὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς ἐργασίας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διατρέξῃ μετὰ παντος κινδύνου τὴν ὁδὸν ἣν ἀπαξ ἐτραπή. Ἡ ὑ-περφορὸν τοῦ ἥρωος δὲν ἐπέτρεπε συν-θηκολογίαν μετὰ τοῦ πατρὸς· ἡ ὑποχώ-ρησις θὰ ἦτο αἰσχρὰ καὶ ἀνανδρὸς· τὸ ἀεγνώριζε καὶ ὁ ἴδιος — δὲν λέγει — ὅτι ἡ ἐργῶδης καὶ μεμετρημένη ζωὴ εἶνε ἡ ἀρίστη, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ ὑπόθεσις — συνεργί-α τοῦ διαβόλου — κατήντησε πλέον ζήτημα φιλοτιμίας, δὲν ἦτο πρέπον βε-βαίως νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ χρηματικοῦ

περιορισμοῦ, προσωρινῶ βεβαίως καὶ ἀ-νωφελοῦς μέτρου.

Τοιοῦτω τρόπῳ ἐδικαιολόγει ἑαυτόν. Παρακαλῶ δὲ νὰ σημειωθῆ καλῶς ἡ ἀ-νάγκη τῆς ἐνδομύχου ταύτης δικαιολο-γήσεως, ἔστω καὶ διὰ σοφισμάτων.

Τί νὰ κάμῃ!... Τί νὰ κάμῃ!

Πολλοὶ παρῆλθον ἡμέραι καὶ ἐν τού-τοις ὁ χρηματικὸς ἀποκλεισμός — ὡς τὸν ὠνόμαζεν ὁ Βαριδῆς, ἐξ ἐπιδράσεως τῶν τότε συμβαινόντων — δὲν ἤρθη.

Ἀτυχῆς ὅμως καὶ ολεθρία τοῦ γέροντος Εὐαγγελόπουλου ἡ συμβουλή. Οὐδέποτε ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πατέρας νὰ στερεῶσι χρήματων τοὺς υἱοὺς εἰς τιμωρίαν, καὶ προπάντων ὅταν εἰσῆλθον ἀπαξ εἰς τὴν πολυδάπανον πλὴν γλυκεῖαν τρίβον τῶν νεανικῶν ἡδονῶν. Οὕτως ἀντι καλοῦ γί-νονται πρόξενοι πολλῶν ἀτοπημάτων, καὶ οὐκ ὀλίγοι ἀπευκαταῖαι παρεκτροπαὶ συνέ-βησαν ἐκ τοῦ ἀλόγου τούτου περιορισμοῦ. Εἰς τὰ πνεύματα τῶν νέων εἰσδύουσι τότε μαῦραι σκέψεις, ὡς εἰσέδυσαν εἰς τὸ πνεῦ-μα τοῦ Πέτρου.

Ἐσκέφθη νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του.

— Περιουσίαν ἰδική μου εἶνε· εἶπε, μή-πως δὲν φέρει τὸν ὄνομά μου; ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ μου μοι ἐκλείσει τὴν θύραν, δὲν δι-καιούμαι νὰ εἰσέλθω διὰ τοῦ παραθύρου; Ἐὰν δὲν μοι δίδῃ τὰς κλεῖδας, δὲν ἔχω ἀρὰ γε δικαίωμα νὰ ἐνεργήσω ὅπως ἄλ-λως θελω ὑπερ τῆς ἀνακτήσεως τοῦ ἰδι-κοῦ μου; Ἐὰν κλέψω! Ὅτι-θα κάμω εἶνε κλοπὴ κατὰ τύπους, καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν· ἐγὼ δὲ δὲν χάνομαι μετὰ τὰς κενὰς λέξεις. Ἐὰν κλέψω!

Πλὴν ὁ συνετός γέροντος προείδεν ὅλα τὰ κινήματα τοῦ παραφόρου νεανίου καὶ ἐλα-βε πάντα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ἡ δι' ἀποπλάνησεως τὸ μάλιστα καὶ ἀπάτης κλοπὴ τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατος· τὰ χρή-ματα ἐφυλάσσοντο ἀμέσως ἐντός τοῦ σι-δηροῦ κιβωτίου καὶ αἱ κλεῖδες ἀπεκρύ-πτοντο ἐπιμελῶς. Ἀλλὰ καὶ ἡ διαρῆξεως κλοπῆ, ἐὰν δὲν ἀντέκειτο εἰς τὰς σκέψεις του, ἦτο πολὺ ἀνωτέρω τῶν δυνάμεων του· τὰ χρηματοκιβώτια Singer ἀντέχουσιν εἰς μέγα τελειότερα ἐκείνων, ἅτινα ἐδύναντο νὰ διαβῆσιν ὁ τολμητίας. Μετὰ τινὰ προσ-δοκίαν καὶ ἀποπειρᾶς· ματαίως, ἀπληπίσθη τέλεον ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν παρόν-των του μέτρων.

Ἐν μόνον κατῴρθωσεν ἀκουσίως καὶ ἀ-συνειδήτως δι' ὄλων τούτων· νὰ δώσῃ εἰς τὰς σκέψεις του στρεβλὴν διεύθυνσιν, νὰ τὰμῃ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του τριβὸς ρυπα-ρας ὠδηγούσας εἰς τὸ αἰσχρὸν καὶ εἰς τὴν ἀτιμίαν, νὰ κηλιδώσῃ δὲ τὴν συνείδησίν του, τὴν ἀσπίλον τέως καὶ ἀπαστράπτου-σαν.

* *

Τί νὰ κάμῃ!... Τί νὰ κάμῃ!

Διότι ἡ κρίσις ἐξηκολούθει.

Ἐστρεψε γύρω τὸ βλέμμα καὶ εἶδε· τὸ ἐλκυστικώτερον ἐξ ὅσων συνήντησεν οἱ ὀ-φθαλμοὶ του, ἦτο τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ γέροντος Εὐαγγελόπουλου, τοῦ ἀγαθοῦ

γείτονος και φίλου του, τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, κάτοπτρον ἀπο τοῦ ὑποδηματοποιείου, μέλαν ἐν μελαίνῃ γωνίᾳ κερωσμένον, καί ποτε μαρμαίρον διὰ τῶν χρυσῶν του κοσμημάτων. Ἦτο τῷ ὄντι ἄξιον ἀντικείμενον, ἔν' ἀποτελέσῃ το θέμα τῶν νέων σκέψεων τοῦ Πέτρου, τῶν ὁποίων ἀντιγράφων τον σκελετόν :

— Λέγουσιν ὅτι περικλείει πολλά χρήματα ἐντός του· ἐσκέφθη, συνειθίσας λάθρα εἰς σκέψεις τοιαύτας· ὁ γερωφιλάργυρος... καί τί τα θέλει τόσα ; εἰς τι εμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὁ πλοῦτος εἰς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος κοιμάται ἀπο τας οκτώ ; Ἐχει αρκετά δια τὰς μετρίας ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του· ἐκεῖνα ταφίνω. Ἀλλ' ἀπο τα περιττά, τα ἀχρηστά, τ' ἀποθησαυρισμένα, διατί νά μὴ μεταβιβάζονται ὀλίγα εἰς το θυλάκιόν μου, ἐμοῦ ὅστις γνωρίζω τὴν καλὴν τῶν χρήσιν, ἐμοῦ ὅστις εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτην σκληρὰν ἀνάγκην ; Νά του ζητήσω ; δέν μου δίδει, ἄλλως τε ἐντρέπομαι. Νὰ πάρω μόνος μου καταχρώμενος τὴν ἐμπιστοσύνην του ; εἶνε ἐγκλημα. Καὶ ὅμως ἐν ἀπο τα δύο πρέπει νὰ γίνῃ !

Θά του πάρω μερικά... Ὁ Θεὸς το εἰξεύρει ὅτι ἡ ἀνάγκη με κάμνει νά μὴ φαίνωμαι τόσῳ αὐστηρὸς πρὸς τον ἑαυτόν μου· ἐκτος τούτου, καὶ οὕτως καὶ ἄλλως, μέρος αὐτῶν τῶν χρημάτων θα περιέλθῃ ποτε εἰς τὴν ἰδικήν μου κατοχὴν, ἀφ' οὗ ἡ Ἐλένη του θα γίνῃ μετ' ὀλίγον ἰδική μου. Μπα ! ὅταν ἦνε ἔτσι, ἡ αὐτὸν κλέψω, ἢ τον πατέρα μου, ἢ τον ἑαυτόν μου, το πράγμα εἶνε το ἴδιον. Θά τον κλέψω ! Καί σαν ἐγὼ διασκεδάζω μέ τα περιττά τοῦ φιλαργύρου, ἀς φωνάζῃ ὁ γέροντος μου status quo ante !

Ἀλλὰ θα γίνω κλέπτης. Κλέπτης, καλά ! καὶ ποῖος θά το εἰξεύρῃ ; Ἐγὼ μόνος· τοῦτο δε, λέγουσι, καὶ ἀρκεῖ. Νὰ ἡ ὥρα ! νὰ φοβηθῶ τώρα τὴν συνειδησίν μου ὡς φοβοῦνται τὰ νήπια τους βρुकόλακας. Θα ἦμαι κλέπτης μόνον ἐὰν ἀποκαλυφθῶ· θα ἦμαι ἐγκληματίας μόνον ἐφ' ὅσον θά το μάθῃ δεύτερος· ἀλλ' ἐὰν προσέξω ὥστε νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶ,—τοῦτο δε εἶνε το πᾶν — ἐὰν πρόκηται νά το γνωρίζω ἐγὼ μόνος, εἶμαι ἱκανὸς, σὰς βεβαιῶ, νὰ παραβῶ καὶ τας δέκα ἐντολας τοῦ Θεοῦ. Α ! ὡς πρὸς τον Θεὸν ὅστις με βλέπει, αὐτὸς με συγχωρεῖ, διότι αὐτὸς μόνος γινώσκει τας ἀνάγκας μου καὶ τας περιστάσεις μου. Ἄν δέν μοι ἐπιτρέψῃ νὰ εὐρὼ χρήματα ὅπως θέλω, μοῦ κάμνει χάριν νά με καλέσῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Εἰς τὴν γῆν μόνον με χρήματα ζῶσιν.

Ἀλλ' ἐὰν ἀνακαλυφθῶ ; Φόβοι μάταιοι καὶ προλήψεις ἀξιόποιοι· δύναμαι ἐγὼ νὰ δώσω ὑπονοίας ἐὰν δὲν συλληφθῶ ἐπ' αὐτοφῶρῳ ; καὶ θα ἦμαι τόσῳ βλαξ, ὥστε νὰ συλληφθῶ ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἐμπιστοσύνη ἡς χαίρω, μοι εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος βοηθός ; Ὅχι ! Ὁ Πέτρος Βαριδῆς κλέπτης δὲν γίνεται ποτέ... ὁ δὲ ἀλλὰ δη ποτέ δὲν ἀνακαλύπτεται !

* *

Συχνάκις, κατὰ τας ὥρας καθ' ἃς ὁ

Πέτρος εὐρίσκετο εἰς το ἐργαστήριον τοῦ Ευαγγελοπούλου, ὁ γέροντος ἀνήρχετο πρὸς τὴν οἰκογενεῖάν του, ἡ ἐξήρχετο διὰ μικρὰν τινα ὑπόθεσιν, ἀφίνων τον νεανίαν μόνον ἐκεῖ. Ἐἶνε περιττόν νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ πρὸς τον νέον Βαριδῆν ἐμπιστοσύνη του δὲν εἶχεν ὄριαν· οὐχὶ σπανίως ἡ κλεῖς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔμενε κατὰ τας ἀπουσίας τοῦ Ευαγγελοπούλου ἐπὶ τῆς οπῆς τοῦ κλειθροῦ, ὡς ἐὰν ἀφίνε φύλακα ὁ κτήτωρ τον υἱόν του, τον ἑαυτόν του. Μιᾶς τοιαύτης ευκαιρίας ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ ἦρωσ μας ἀνευ ἐνδοιασμῶν.

Ἡ ευκαιρία δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Ὁ Πέτρος ἔμεινε μόνος μέσῳ τῶν σιδήρων καὶ τῶν χρημάτων τοῦ γείτονος του. Το κλειδίον ἔστιλβεν εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ νεανίας ἐφάνη τολμηρὸς καὶ ἡ τολμὴ του ἀντημεῖφθη διὰ 50 φράγκων, τα ὅποια ὑπεξήρесе τρέμων. Ἐν ᾧ δὲ τα θυλάκιά του ἐπανελάμβανον τὴν φαιδρὰν αὐτῶν ὄψιν, ἐδιδάσκετο συγχρόνως ἐξ ἰδίας πείρας, ὅτι, μετὰ τῆς συλλήψεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως πράξεώς τινος, καθ' ἣς ὑπάρχουσι κοινωνικαὶ τινες προλήψεις, μεσολαβοῦσι παλμοὶ τινες ἀγνωστοὶ καὶ μυστηριώδεις, οὓς ἠδυνάτει αὐτὸς νὰ ἐπεξηγήσῃ.

Ἡλίθιε ! Οἱ παλμοὶ οὗτοι σε σώζουσι σήμερον πρὸ τῶν ομμάτων μας !

Ἡ κλοπὴ ἐκείνη οὐδέποτε ἀπεκαλύφθη· ὁ γέροντος Ευαγγελοπούλου ἔχασεν ἀνεπιστρέπτει καὶ ἀνευ γνώσεως τα δύο ἐκεῖνα εἰκοσιπεντάφραγκα. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀπέτιεν ἐπαρκῶς τὴν ολεθρίαν του συμβουλήν.

* *

Καί τι εἶνε πεντήκοντα φράγκα δια νέον θέλοντα νὰ ζήσῃ ἐν Αθήναις, ὅπως ὁ Πέτρος Βαριδῆς ; Μετὰ δύο ἡμέρας πεντάλεπτά τινα μόνον ὑπελείποντο ἐξ αὐτῶν, εἰς το θυλάκιον τοῦ ἐσωκαρδίου του.

Τὴν ἡμέραν περὶ ἣς πρόκειται, εἶχεν ἐν τούτοις ἀπόλυτον ἀνάγκην χρημάτων· εἶχε δώσει τὸν λόγον τῆς τιμῆς του (parole ! ..) πρὸς φίλους, νὰ συμπαραρευθῇ εἰς ἐσπερινὴν διασκέδασιν, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς δὲν μεταβαίνουσι με κενὰ θυλάκια. Πρὸς τον πατέρα του οὔτε κἂν κατεδέχετο πλέον νὰ ποταθῇ. Ἡ μόνη του ἐλπίς ἦτο ὁ Ευαγγελόπουλος, καὶ μερικώτερον, το χρηματοκιβωτίον του.

Τὸ ἐβλεπε, τὸ ἐβλεπεν ἀπλήστως ἀπο τοῦ γραφείου του, ἀπέναντι, ἐντος τῆς μυστηριώδους σκοτίας, ἥτις το περιέβαλλεν, ὡς καλλονὴν ὑπίσχυουμένην θείας ἠδονας ἐντος σκοτεινοῦ κοιτῶνος ! .. Καὶ Ἄργον πολυόμματον τοῦ θησαυροῦ, διέκρινε πάντοτε τον γέροντα Ευαγγελόπουλον, οὐτινος διεφαίνετο ἡ κεφαλὴ ὡς ἀμαυρὰ εἰκὼν ἐπὶ μέλανος ἐμβυθίου, λευκίζουσα μόνον ἐκ τοῦ βραχέος πώγωνος καὶ τῶν ὀλίγων τριχῶν τῶν διαφευγουσῶν ἀπο τοῦ πιλιδίου. — Ἡ ἡμέρα ἦτο αἰθρία καὶ θερμὴ ὥσει θέρους· ὁ ἥλιος μεσουρανοῦν ἤδη ἐπλόγιζε τὴν ευρεῖαν ὁδόν· το θάλλπος συνεῖχεν ἐν νάρκῃ τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν καρδίαν του. Ἐμελέτα τὸ ἐγκλημα, ἐκαρδόκει τὴν περίστασιν, πλὴν βαρεῖα τον

ἐπιέζε προαίσθησις. Ἐρχισεν ἀκουσίως του νὰ τρέμῃ, καὶ οἱ παλμοὶ ἐκεῖνοι ἀφυπνίσθησαν ἐνωρίς. Τι τρέχει ; μήπως θα συμβῇ τι ἀπευκταῖον ; μήπως θά ἔκαταφωραθῇ ὡς κλέπτης ; Κλέπτης αὐτός ; Ποτέ !

Αἴφνης ὁ Ευαγγελόπουλος ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε, κρατῶν κενὸν ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα. Λαμπρὰ ευκαιρία ! Ἐγνωρίζεν ὁ Πέτρος τὴν συνήθειαν τοῦ γείτονος· μετέβαινε κατὰ παλαιὰν ἰδιοτροπίαν, νὰ πληρώσῃ ὁ ἴδιος το ποτήριόν του δροσεροῦ ὕδατος, ἀπο τὴν πηγὴν τὴν ρέουσαν ἐκεῖ που παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ. Εἶχε καιρὸν ὀλίγων λεπτῶν· ἐὰν μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν ἐπιστρέφων ὁ γέροντος, τον εὐρίσκεν ὡς συνήθως, ἐντος τοῦ ἐργαστηρίου του, δέν τον ἐμελλε ποσῶς.

Ὁ Ευαγγελόπουλος ἐξεκίνησεν· εἶδεν ὁ Πέτρος το κρυστάλλινον δοχεῖον ἀστράψαν ὑπὸ τον ἥλιον.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν, ἠσθάνθη το θάρρος του ἐκλείπον· ἐλησμόνησεν αἴφνης ὅλον το σόστημα τῆς δικαιολογητικῆς του φιλοσοφίας· αἱ περὶ ἰδιοκτησίας ἰδέαι του, σκοτειναι τῶς καὶ συγκεχυμέναι, ἀνελάμβανον τότε ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του ποῖαν τινα καθαρότητα. Εἶδεν ἀβυσσον σκοτοδίνης χαινίους ἐνώπιόν του καὶ ἀπεφάσισε νά μὴ διαπράξῃ το ἐγκλημα. Ἀλλ' ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε δειλὸς καὶ συνεσταλμένος ὡς κακοῦργος, ὡσεὶ δυνάμει κτηθείσης τινος ταχύτητος, ὡς ἐὰν τα μέλη του δὲν ἔλαβον γνῶσιν τῆς νέας διαταγῆς τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἐνήργουν κατὰ τὴν παλαιάν. Τοῦτο συμβαίνει πολλάκις. Διασχίσας κατὰ πλάτος τὴν ὁδὸν ἐρρίψεν ἐκ τύχης το βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπωτέρω ὕψουμένης. Ὁ ἥλιος ἐπυρπόλει τα μαρμαίρινα λείψανα τῆς ἀρχαίας ευκλείας· ἠσθάνθη φοικιάσιν τινα ἀνεξήγητον· καὶ χίλια ἔτη ἐὰν ἔζη, δέν θα ἐλησμόνει τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην.

Εἰσῆλθε, βαίνων ὡς ἐν ονειρῳ, ἀπὸ το φῶς εἰς το σκότος, ἀπο τὴν ὁδὸν εἰς το ἐργαστήριον. Ἐρρίψε βλέμμα ταχύ. Οὐδεὶς· ὡς καὶ τὴν πρώτῃν φορὰν, ἔλειπε κατὰ σύμπτωσιν καὶ ὁ μικρὸς ὑπρέτης τοῦ καταστήματος. Πέριξ αἱ πλάκες τοῦ ορειχάλκου στυλῶναι, ὡς κάτοπτρα... συνειδήσεως· ἄνω οἱ στέφανοι τῶν σιδηρῶν συρμάτων, ὡς εἰρωνικὰ ἐπάθλα ἀρετῆς· καὶ ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τῆς στυπτηρίας ὁ λευκίζων εἰς το ἡμίφως, ἐφ' οὗ, ὡς ἐπὶ μαγνητικοῦ οφθαλμοῦ, προσηλώθησαν μετὰ δέους τα ὄμματά του. Εἶδε το χρηματοκιβῶτιον ὀρθιον, μέλαν, χρυσοκόσμητον· τὸ ἠτένισε μετ' ὄσης φρίκης καὶ πτώμα ἀδαμαντοστόλιστον, το ὁποῖον ἤρχετο βέβηλος νὰ σκυλεύσῃ. . . Καὶ ἐν τούτοις προχωρεῖ.

Κατὰρα ! ἦτο κλειδωμένον καὶ ἔλειπε το κλειδίον !

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἠνέφξε το συρτάριον, ὅπου ἐναπετίθετο ἡ εἰσπραξις τῆς ἡμερησίας πωλῆσεως. Προσέβαλλον εὐθὺς τους οφθαλμούς του χαρτονομίσματά τινα, ὀλίγα ἀργυρᾶ νομίσματα καὶ ἐν χρυσοῦν ἐντος δοχείου. Ἐκτείνει τὴν χεῖρα, ἀρπά-

ζει το χρυσοῦν και ἐτοιμάζεται νά το εν-
αποθήσῃ εν τῷ θυλακίῳ του.

— hehé ! ηκούσθη αἴφνης τρομερά α-
νακραυγή απο τοῦ παραθύρου, ὡς εἰν ε-
πρόκειτο νάποδιωχθῇ ἀρπακτικόν ὄρνεον,
επιπίπτον κατ' αμνοῦ.

Ὁ Πέτρος ἐστράφη μετα τρόμου και
φρίκης, ὡς εἰν προσέβαλε τήν ἀκοήν του
ὁ ἦχος τηλεβόλου.

Εστράφη αποτόμως δι' ηλεκτρικῆς ἐπ-
ενεργείας, ἔλεγε και εἶδε θέαμα τρομερόν :

Πλαίσιον το παραθύρου, εικόνα τον
Ευαγγελόπουλον, και εις το βάθος ἀπω-
τέρω το ἴδιον ὑποδηματοποιεῖον.

Ἐν δευτερόλεπτον διήρησεν ἡ φρικώ-
δης εντύπωσις. Κατεφωράτο ! . . . Κλέ-
πτῆς ! . . . Εἰς παλμός ισχυρος και τετέ-
λεσται ! Ωχρίασε και κατέπεσε νεκρός εκ
συγκοπῆς, ενῶ εκύλα το νόμισμα, εκφυ-
γον τῶν ψυχρῶν χειρῶν του. Ὁ δούπος τοῦ
σώματος ηκούσθη βαρῦς· ἀντήχησαν πέ-
ριξ τα μέταλλα, ενῶ το χρυσοῦν κερμά-
τιον ἀνύψου ὑπερ πάντας εν τῇ πτώσει
τον οἶζον και καθαρὸν αὐτοῦ ἦγον.

Ὁ Ευαγγελόπουλος εισῆλθεν. Εἶχε πα-
ρατηρήσει στραφεις κατα σύμπτωσιν τον
Πέτρον προχωροῦντα με μυστηριώδη τρό-
πον προς το κατάστημά του. Ὑπόπτεισε
κάτι και ἐπέστρεψεν ευθυς, χωρις να πλη-
ρώσῃ το ποτήριόν του.

Από τοῦ παραθύρου του εἶδε την ὑπό-
νοιάν του αληθεύουσαν.

Ανήγειρεν εισερχόμενος πρῶτον τὸ νό-
μισμα και εἶτα ἐπλησίασε τον νεκρόν.

Εξηγίσθη δια τοῦ θανάτου. Το δικαστή-
ριον τῆς καρδίας του τον ἐκήρυξεν ἐνοχον,
τον κατεδίκασε, και η φύσις ἐξετέλεσε το
ἔργον τοῦ δημίου. Ἀλλ' ἦτο ἄγνος και ἀνευ
τούτου. Ἀπλούστατος δ' εἶνε ὁ συλλογι-
σμός : Εἰν ἀληθεύη — και ἀληθεύει —
ὅτι ὁ πεπωρωμένος και μέχρις οστέων διε-
φθαρμένος δὲν πτοεῖται, ἀλλὰ διαμένει θρα-
συσ και προπετής μετα τας ισχυρας κρί-
σεις, τί εἶνε ἐκεῖνος οὔτινος συγκόπτεται
αἴφνης ἡ καρδία με μίαν ανακραυγὴν ;

Θαυμαστῆ ἡ ἀπάθεια μεθ' ἧς ὁ γερω-
Βαριδῆς ὑπεδέχθη το θλιβερόν ἀγγελμα.

— Εἰν ἀπέθνησκε χωρις να κλέψῃ,
εἶπε, θα ἦτο κακόν· εἰν ἐλέπτε χωρις
ναποθάνῃ θα ἦτο χειρότερον. Τόρα ὅμως
που ἐλέψε συγχρόνως και ἀπέθανε, δὲν
με μέλλει· το ἐν καταστρέφει το ἄλλο και
δια τοῦτο δὲν λυποῦμαι.

— Το καλλίτερο θῆταν οὔτε να κλέψῃ
οὔτε να πεθάνῃ ! — προσέθηκεν ἡ ταλαινα
μ' ἡ τ' η ρ.

1886

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ :

Ἄδελφος δρ. β. — Δεδεμένος δρ 7. —

Ἰμοῦ Α' και Β' τόμ. δεδεμέν. • 12,80

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Διμυλίου Σουθέστρ].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἀλέξιος ἐποίησεν ὄργιλον κίνημα,
ἔπερ παράυτα κατέστειλεν.

— Ἄκουσον, Βόργο, εἶπε δι' ἀποφρασι-
στικὸν τόνου, ἂν ἡ τύχη δὲν σ' ἔκαμε νά
με συναντήσῃς, οὔτε σὺ οὔτε ὁ Γρηγόριος
θα ἤκούετε νά γίνηται τοῦ λοιποῦ λόγος
περὶ ἐμοῦ. Ἀφ' οὗ ὅμως ἦλθες, θα μάθῃς
τὰ πάντα. Ἀγαπῶ τὴν Λευκὴν Λορζύ,
θέλω νά γίνῃ σύζυγός μου και χάριν αὐ-
τῆς παραιτούμαι ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ἐπά-
νελθε πρὸς τὴν Αἰκατερίνην, ἐξακολούθησε
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸν βίον τῶν πα-
νουργιῶν και τῶν φόνων. Εἰς ἐμὲ τὸ πα-
ρελθόν μοι ἐμποιεῖ φρίκην· τὸ ἀπεξεδύθη
ὡς αἰμοσταγὲς ἔνδυμα και θέλω νά μείνω
διὰ παντός κεχωρισμένος ἀπ' αὐτοῦ.

— Καὶ τί θ' ἀπογίνῃ τότε ἡ ὑπόσχε-
σις σου ;

— Ποία ;

— Ἐλησμόνησε ὅτι θυγάτηρ τις τῆς
αὐτοκρατειρας Ἐλισάβετ κρύπτεται ἐν Ἰ-
ταλία, τὴν ὁποίαν ὠρίσθης ν' ἀνακαλύ-
ψῃς και νά παραδώσῃς ;

Ὁ Ἀλέξιος ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

— Ἀληθῶς, εἶπεν· ἐδέχθην τὴν ἐντό-
λῃν ταύτην, ἀλλ' ὁ Θεὸς μοῦ ἐφείσθη τὸ
δυστύχημα ἵνα τὴν ἐκπληρώσω, ἡ δὲ Αἰ-
κατερίνη ἄς ἐμπιστευθῇ ταύτην εἰς ἄλλον
τινὰ κάλλιον ἀνθιστάμενον κατὰ τῶν τύ-
ψων τοῦ συνειδότος. Ἐγὼ ἀπαλλάττω ἐ-
μαυτὸν πάντων τῶν ὑποχρεώσεων μου· δὲν
εἶμαι πλέον οὔτε Ῥώσος, οὔτε αὐλικός,
ἀλλ' ἄνθρωπος ζητῶν ἡσυχίαν και εὐτυ-
χίαν.

— Οὐδόλως δικαιοῦσαι νά τὴν ζητή-
σῃς ἐνταῦθα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν δι' εὐστα-
θοῦς φωνῆς. Ὁ ἀδελφός δὲν δύναται νά ἐγ-
καταλείψῃ τὸν ἀδελφόν εἰς τὸ μέσον τῆς μά-
χης, ἵνα καθῆσῃ ἀμέριμος. Ὅταν ὁ Γρηγό-
ριος σ' ἔχη πλησίον του, χρησιμεύει ὁ εἰς
πρὸς τὸν ἕτερον ὡς ἀπίς· καθ' ὃν χρόνον
ὁ μὲν ἀγρυπνεῖ, ὁ ἕτερος δύναται νά κοι-
μηθῇ, οἱ δὲ ἐχθροί σας πάντοτε εὐρίσκου-
ν ἐν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ξιφῶν σας ἐκτός τῆς
θήκης. Ἀλλὰ μόνος τί θέλεις νά γείνη ;
Ὁφείλεις σεαυτὸν πρὸς ἐκεῖνον ὅπως και
ἐκεῖνος πρὸς σέ, διότι ἀμφοτέροι εἴσθε το
ἦμισυ τοῦ αὐτοῦ ὄνοματος, και τὸ ὄνομα
τοῦτο πρέπει ἀπὸ κοινοῦ νά υπερασπισθῆτε,
και νά τηρήσῃτε τὴν ἰσχύν τοῦ οἴκου σας.
Διατί ὁμιλεῖς περὶ ἡσυχίας, ἀφ' οὗ εἶσαι
νέος και ἰσχυρός ; Δὲν ἔχεις λοιπὸν πλέον
οὔτε μῖσος, οὔτε φιλοδοξίαν ; Ἄ ! ὁ ἥλιος
τῆς Ἰταλίας διέλυσε τοιοῦτοτρόπως τὴν
καρδίαν σου ! Ὁ τόπος αὐτὸς ὁμοιάζει
πρὸς γυναικεῖον τιμώνιον, διότι ἐν αὐτῷ
μόνον μεθυστικὰς εὐφρίας αἰσθάνεται τις,
και θερμὰς αὔρας αἰτινες ἀποχαυνοῦσι.
Θὰ ἐξέλθῃς ὅμως ἀπὸ τῆς νάρκης ταύ-
της διὰ ν' ἀναζητήσῃς τὴν θυγατέρα τῆς
Ἐλισάβετ. Ἄν ἐπιτύχῃς, ὁ ἀδελφός σου
θα σέ νυμφεύσῃ εἰς Ῥωσίαν με νέαν ἐξ οἰ-
κογενείας, ἣτις θα καταστήσῃ τὴν οἰκογέ-
νειάν σου τὴν ἰσχυροτέραν τῆς Εὐρώπης.

Παραιτήθητε λοιπὸν τῆς Λευκῆς Λορ-
ζύ, ὀφείλεις και πρέπει.

Ὁ νεαρός Ἀλέξιος δυσκόλως συνεκρά-
τησεν ἐαυτόν· καθ' ὅσον ὁ Ἰβάν ὁμιλεῖ
ὅτε οὗτος ἔπαυσε, ἐδράξατο τοῦ βραχί-
ονός του βιαίως και διὰ φωνῆς, ἂν ἡ ὄργῃ
καθίστα τρομώδῃ.

— Αὐτὰ μόνον σοὶ ἀποκρίνομαι, εἶπεν·
αὐτὴν ταύτην τὴν νύκτα μάλιστα, ὀλίγον
μετὰ τὸ μεσονύκτιον, νυμφεοῦμαι τὴν
Λευκὴν Λορζύ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀ-
γίου Παύλου. Αἱ θύραι θα ὦσιν ἀνοικταὶ
και θα δυνηθῆς νά μὰς ἴδῃς πρὸ τῆς ἀγι-
ας τραπέζης.

— Ὅα ἡμαί, ἀπεκρίθη ὁ Ῥώσος.

— Μετ' ὀλίγον λοιπὸν, Βόργο.

— Μετ' ὀλίγον, Ἀλέξιε.

Ἀμφοτέροι ἐχαίρεισαν ἀλλήλους διὰ
τῆς χειρὸς, και ὁ Ἰβάν ἐξῆλθε.

Γ'

Μείνας μόνος ὁ νεανίας ἤρξατο με-
τ' ἀνησυχίας νά σκέπτηται τὴν ἀριζίν τοῦ
Ἰβάν Βόργου και τὰ ἐπακολουθήματα ἀ-
τινα ἠδύνατο νά ἔχῃ αὐτῆ.

Ὁ Ἰβάν δὲν ἦτο ἄνθρωπος συνήθης
οὔτε ἐκ τῆς θέσεώς του οὔτε ἐκ φύσεως.
Παλαιὸς σύντροφος τοῦ Γρηγορίου ἐν τῷ
στρατῷ, προσεκολληθῆν εἰς αὐτόν μετὰ
δυσκόλως ἐννοουμένης ἀγάπης. Ἀδύνα-
τον ν' ἀποκαλέσῃ τις φιλιαν τὴν δουλικὴν
ταύτην ἀφοσίωσιν. Ἄλλως τε ἡ προσκόλ-
λησις αὐτῆ δὲν ἦτο ὑποταγῆ κατωτέρας
φύσεως πρὸς ἕξοχόν τι πνεῦμα, διότι ὁ Ἰβάν
ἦτο ἀγχίνους, ἐπιδέξιος και ἐπίμων. Ἡ-
διαφέρει διὰ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ ἀνύψωσιν,
και τὴν φιλοδοξίαν του ὁ Βόργος ἔθηκεν
ἐν τῇ τῶν δύο ἀδελφῶν, και τοῦτο ἦτο
τὸ μέγα ἔργον δι' ὃ ἀδιακόπως εἰργάζε-
το. Ἐγκλήματα ἢ προδοσίας, οὐδὲν ἀπεχ-
θάνετο ἵνα κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον.
Βλέπων μεγαλυνομένους τὸν Γρηγόριον
και τὸν Ἀλέξιον ἠσθάνετο τὴν αὐτὴν εὐ-
χαρίστησιν ἦν και ὁ φιλάργυρος βλέπων
αὐξάνόμενον τὸν θησαυρόν του· ἦτο τοῦτο
ἀπόκρυφος συγκίνησις, θρίαμβος ἀφανῆς,
αἰσθημα δυνάμεως ὅπερ μόνος ἐγίνωσκεν.
Ἄλλως τε ἀφωσιωμένος πρὸς τὴν φαντα-
σίαν του, ὅπως ἅπαντες οἱ φανατικοί, θα
ἐφόρευε τοὺς προστατευομένους του μᾶλλον
πρὸς νά τοὺς ἀφινε νά ἐκπέσωσι. Δὲν ἤ-
θελε τὴν εὐτυχίαν των, ἀλλὰ τὴν ἀνύψω-
σίν των, οὐδ' ἠγάπα τούτους, ἀλλὰ τὴν
ιδεάν του μόνον.

Ὁ Ἀλέξιος ἐγνώριζε τὴν ἀγρίαν ταύ-
την φύσιν και εὐλόγως ἐφοβεῖτο πᾶν ὅ,τι
ἡ τυραννικὴ ἀφοσίωσις τοῦ Ἰβάν ἠδύνατο
νά κάμῃ. Οὐδὲν ἐκ τῶν φιλοδόξων σχε-
δίων τοῦ Γρηγορίου ἠγνόει, ἀλλως τε. Μέ-
χρι τότε ἠλπισε, καταλείπων τὴν Κροζίαν
εὐθυς μετὰ τὸν γάμον του, νά διαφύγῃ
τὰς ἐρεῦνας των, τώρα ὅμως ὅτε ἀνεκα-
λύφθη, πῶς νά φύγῃ ;

Ὅσονδήποτε και ἂν ἡ φυγὴ του ἐγίνε-
το ταχεῖς, ὁ Ἰβάν ἠθέλεν ἐκνεύρῃ τὰ
ἴχνη του.

* * * Β.

Ἐπεταί συνέχεια.